

บทนำ

“เจ้ายอมรับข้อเสนอแนะของข้าแล้วหรือ”

ภายในจวนขุนนางสกุลหยาง สุหยินใหญ่เผยยิ้มบางๆ พร้อมกับถอนหายใจโล่งอก มองดูบุตรสาวด้วยสายตารักใคร่เอ็นดู

ระยะนี้นับจากช่วงที่หยางอิงขอไปคัดบทสวดมนต์ในอารามใหญ่ประจำเมืองแรมปี พอกลับมาบุตรสาวคนโตก็คล้ายจะเริ่มปลงกับทุกเรื่อง จนมารดาเช่นสุหยินหยางเริ่มหวั่นใจ

หลังจากที่สุหยินใหญ่บอกความกังวลใจให้นายท่านหยางผู้เป็นสามีฟัง พวกเขา ก็เริ่มตระเตรียมงานโยนลูกแพร์ไหมเสี่ยงคู่ให้บุตรสาวอย่างเงิบๆ มาโดยตลอด เหลือแต่เพียงให้หยางอิงเฝ้าตกลงเท่านั้น

หยางอิงสบสายตากับมารดาก่อนหลบตาลง ยกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นจิบอีกหนึ่งแล้วชื่นชมกลิ่นหอมของชาชั้นเลิศ ก่อนจะพยักหน้าทั้งรอยยิ้มกล่าวกับมารดาตามตรง

“อันที่จริงเรื่องนี้หากพวกท่านตัดสินใจมาก่อนแล้วก็ให้ว่าตามนั้นเถิด”

ไม่ใช่นางไม่รู้มาก่อนว่ามารดาจะเฝ้าปาก ทว่ารู้ก่อนแล้วอย่างไรเล่า กับเรื่องนี้นางควรรู้สึกยินดีเสียด้วยซ้ำ บุรุษอายุรุ่นราวคราวเดียวกับนางในแคว้น

นี้มีมากโข หากกล่าวเฉพาะบุรุษที่หวังจะแต่งงานเพื่อรับทรัพย์จากสกุลหยาง จนกลายเป็นหนูตกถังข้าวสารนั้นยิ่งมีไม่ใช่น้อย ให้นางหลับหูหลับตาเลือกมา ลักคนหนึ่งย่อมมีหกถึงเจ็ดส่วนที่คนผู้นั้นจะหวังลาภยศจากหญิงงาม

หยางอิงรู้ว่าทางที่ดีควรให้มารดาที่เจนจัดในงานสังคมของบรรดา ชุณนางเป็นคนส่งเทียบเชิญให้เหล่าชุณนางหนุ่มหรือคหบดีหน้าใหม่ลักหลาย คนเข้าร่วมงานโยนลูกแพรไหมเสี่ยงคู่เพื่อที่นางจะได้แต่งงานออกไป แม้จะมีได้ ร่ำรวยทรัพย์สินเงินทองแต่บ้านสามก็ยังคงต้องไถ่หน้าพ่อตาที่เป็นชุณนางอยู่บ้าง นางที่อยู่หลังบ้านไม่ต้องถูกข่มเหงหรือได้รับความทุกข์ใจจากบ้านสามเหมือน สะใภ้คนอื่น

อุทัยหยางก่อกระดากอยู่บ้าง นางอุตส่าห์วางแผนกับสามอย่างลับๆ มาแรมปี กลับถูกบุตรสาวรู้เรื่องเข้าตั้งแต่แรกแล้ว

หยางอิงเงยหน้ามองมารดา กล่าวเงื่อนไขที่ตนเองต้องการ “ตอนท่าน ส่งเทียบเชิญต้องอย่าลืมเลือกบุรุษที่มีเรียวแรงหน่อยนะเจ้าคะฐานะทางบ้าน ไม่สูงไม่ต่ำจนเกินไป และหน้าตาพอดูได้ ขอเพียงกลางดึกตื่นขึ้นมาเห็นแล้ว ไม่ตกใจตอนมองก็พอแล้ว”

อุทัยหยางหัวเราะ นี่เงื่อนไขการเลือกสามีประเภทใดกัน ขอเพียงมี เรียวแรง ไม่ร่ำรวยหรือทุกข์ยาก และหน้าตาไม่อัปลักษณ์จนเกินไป ผู้อื่นไม่รู้ จะนึกว่าบุตรสาวเลือกบุรุษมารับใช้ไว้ข่มเหงลักคนเป็นแน่

“เจ้าเด็กโง่ นี่ เงื่อนไขเพียงแค่นี้ให้เข้าไปซื้อข้าวรับใช้ชายหน้าตาดีมาแต่ง เข้าสกุลให้เจ้าลักคนไม่ดีกว่าหรือ สินสอดก็ไม่ต้องจ่ายมาก ถูกเจ้าข่มเหงหน่อย ก็ไม่กล้าบิพาก”

หยางอิงถูกมารดาเข้าเหยแทนที่จะกระดากอาย นางกลับทำสีหน้า ตื่นตัน กล่าวกลัวหัวเราะเสียอย่างนั้น

“อา... เช่นนั้นรอข้าทะเลาะกับสามี่ที่จะได้เจอนีก่อน พออย่าเสร็จ ข้า จะรีบไปซื้อบุรุษรูปงามมาปรนนิบัติสักสองสามคน นั่นก็เป็นความคิดไม่เลว เลยทีเดียว”

อุทัยนหยาบอดใจไม่ไหว รวบด้ามพัดเคาะศีรษะช่างหาเรื่องของบุตรสาวไปทีหนึ่ง

“เจ้าลูกคนนี่! ยังไม่ทันจะเห็นหน้าสามีก็พูดเรื่องหย่าร้างเป็นलगไม่ดีเสียก่อนแล้ว”

หญิงสูงวัยเหลือทนกับบุตรสาว กล่าวกำชับเรื่องรายละเอียดอีกหลายประโยค ก่อนเรียกสาวใช้ข้างกายให้เข้ามาประครองร่างเดินจากไป ทิ้งร่างบางให้นั่งอยู่ภายในห้องกว้างเพียงคนเดียว

หยางอิงทอดสายตามองตามารดาไปจนลับตา ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมา แล้วทิ้งร่างลงนอนเกลือกกลิ้งกับพื้น ตะโกนเรียกสาวใช้เสียงดัง กิริยามารยาทต่างจากตอนอยู่ต่อหน้ามารดาอย่างสิ้นเชิง

“เสี่ยวจู! ไปเอาหีบตำราเหล็กมา!”

“คุณหนู เมื่อไรท่านจะเลิกเรียกหีบยารวมกับหีบตำราเสียที่เจ้าคะ” เสี่ยวจูบ่นไปเรื่อย

“เจ้าก็เข้าใจไม่ใช่หรือ เหตุไฉนจึงต้องแยกให้ยุ่งยากด้วยเล่า” หยางอิงสั่งงานเสร็จก็ไม่สนใจสิ่งใดอีก ทิ้งเสี่ยวจูตัวน้อยให้เกียจอยู่ในใจ

‘มิใช่เพราะเรียกแยกแล้วท่านยุ่งยากหรอก ท่านเพียงอยากกลั่นแกล้งเรียกรวมให้ข้าเหนื่อยยุ่งยากใจเองต่างหาก’

ทว่าเสี่ยวจูก็ได้เอ่ยออกไป ใครใช้ให้นางเป็นสาวใช้ตาตำๆ เล่า คราวที่แล้วมิใช่ว่าเป็นเพราะสาวใช้ที่มาใหม่ทำคุณหนูตกใจจนเพลอทำผงยาละลายฟุ้งไปทั่วหรือ ถึงได้นอนชม อีกทั้งยังมีตุ่มขึ้นตามตัวไปสามวันเจ็ดวัน ถึงแม้ภายหลังจะรักษาจนหายสนิทได้ แต่สาวใช้นางนั้นก็เผลอล้ำเข้าใกล้คุณหนูไปนานเลยทีเดียว

เสี่ยวจูไปหยิบหีบเหล็กข้างหีบไม้เนื้อดีสำหรับใส่คัมภีร์ที่กำจายกลิ่นหอมอ่อนๆ ขวนสบายใจ หีบขนาดเล็กลงไม่น้อยเมื่ออยู่ในอ้อมแขนนุ่มนิ่ม ร่างเจ้าเนื้อริบสาวแท็กกลับมายังเรือนพักของคุณหนูใหญ่ทันที

หยางอิงรอรับหีบใบเล็กจากสาวใช้ จากนั้นก็หยิบพ่อยาสองชนิดออก

มาวางบนพื้นเรือนเย็นเฉียบ แล้วทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นไม่สงวนท่าที เลื้อยคลুমสี่เขี้ยวอ่อนแผ่สยาย เส้นผมสีดำขลับราวสีหมึกยาวระพัน แขนเรียวกำคางนอนมองตัวยาทั้งสองค่อยๆ ผสมเข้าด้วยกัน อีกมือสาละวนคั้นยาออกมาจากทึบ แล้ววางเรียงรายเบื้องหน้าละลานตา ดวงตาเรียวที่จับจ้องของตรงหน้าอย่างให้ความสนใจนั้นแผ่กลืนอายห่างเหินปนละมุนราวกับภาพมายาของเทพเซียนตัวน้อยข้างกายเจ้าแม่หวังหมู่

“เสียวจุ อีกเดี๋ยวเจ้าไปเอาลูกแพรไหมจากห้องเก็บของมา บอกพ่อบ้านว่าคุณหนูใหญ่เพียงต้องการชิ้นชมสักหน่อย” นางทอดเสียงเย็นสบายอารมณ์สั่งการสาวใช้เจ้าเนื้อที่อยู่ไม่ไกล

“ลูกแพรไหม? ท่าน... ท่านกล่าวเรื่องอันใดหรือเจ้าคะ” เสียวจุหันขวับมามองคุณหนูของนาง สูดลมหายใจรวบรวมความกล้า กล่าวถามเสียงลั่นและแผ่วเบาทำทางตื่นกลัว

แม้ภายนอกผู้อื่นอาจกล่าวว่าคุณหนูของนางเป็นดั่งบุปผางามในห้องหอ มารยาทหรืองานบ้านงานเรือนล้วนไม่ขาดตกบกพร่อง ทว่ากลับไม่มีผู้ใดทราบว่เจ้าของร่างอรชรอ่อนแอนี้มีวิชาพิฆาตลับเลิศจนแม้แต่ท่านหมอบระจำสกุลยังปวดเคียรเวียนเกล้าจนแทบเบือนหน้าหนีไม่ทันเลยทีเดียว

ตอนนี้ให้นางไปเอาลูกแพรไหมมาจากห้องเก็บของในความดูแลของพ่อบ้านเพื่อ ‘ชิ้นชม’ หากจะกล่าวว่าคุณหนูมิได้คิดเล่นพิเรนทร์กับลูกแพรไหมหรือว่าที่เจ้าบ่าวเห็นที่จะเชื่อได้ยาก

“ก็ต้องเป็นลูกแพรไหมที่ท่านแม่เตรียมไว้ให้ช้ำอยู่แล้ว หรือตอนนี้แม้แต่คำสั่งซ้ำ เจ้าก็กล้าขัดไม่ฟังเสียแล้ว” หยางอิงว่าอย่างหงุดหงิด คิ้วเรียวเล็กขมวดมุ่น

“หากแม้แต่ซักซ้ายียดขาด ข้าจะให้ท่านพ่อส่งเจ้าไปแต่งเข้าบ้านนายท่านสู่เสีย” ริมฝีปากบางเริ่มเอื่อยวาจามขู่มุหน้าไม่เปลี่ยนสี ก่อนหันไปผสมยาในมือต่อโดยไร้ท่าทีแยแสสีหน้าวิงวอนปนขลาดกลัวของสาวใช้ข้างกายสักกระพริบเดียว

“คุณหนูละวันข้าเหนื่อยด้วยเถิด ข้าเหนื่อยจะรีบไปเอาลูกแพรไหมมา
เตียนนี้เจ้าคะ”

เสียวจุตัวน้อยขี้นกกลัว พอรู้ว่าจะโดนส่งตัวให้ตาเฒ่าสกุลสูง ที่แม่สังขาร
จะเกินครึ่งร้อยไปนานแล้วก็ยังสามารถสรรหาเด็กสาววัยแรกแย้มแต่งเข้าเป็น
อนุภรรยาไปบำเรอตนเองได้แทบทุกสิบวัน ยามนี้คำนวณดูแล้วหลังบ้านมิใช่
ว่าสูญหายเสียยิ่งกว่าวังหลังหรือ

หากนางถูกส่งไปจริง... เสียวจุส่ายหน้าอย่างอ่อนแรง ความเป็นไปได้นี้
แม้แต่ในความคิดนางก็ยังไม่มีความกล้ามากพอ

เสียวจุเดินทางพอบ้านไปทั่วจวนเพื่อขอกุญแจห้องเก็บของเล็ก ลูก
แพรไหมถูกวางไว้บนผ้าไหมชั้นตึกลงห้อง นางห่อลูกแพรไหมไว้อย่างมิดชิด
ราวโจรย่องเบา ก่อนรีบอุ้มห่อลูกแพรไหมวิ่งกลับเรือนพักของคุณหนูใหญ่อย่าง
ไม่คิดชีวิต

หยางอิงนั่งขัดสมาธิรออย่างยินดี แม้เสียวจุจะพูดมากหรือขี้แยไป
บ้าง ทว่ายังคงปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้องมาโดยตลอด มีอบางรับห่อ
ลูกแพรไหมมาจากสาวใช้ แกะวางบนพื้นแล้วเริ่มละเลงยาลงรอบด้านราว
งานจิตรกรรม

“ท่านคิดจะทำอันใดเจ้าคะ” เสียวจุน้อยเริ่มขลาดกลัว ใครใช้ให้คุณหนู
ของนางดีแต่สร้างเรื่องสูญหายลับหลังนายท่านกัน

“ก็วางยานะลิ ถามมากอยู่ได้”

เพราะรู้ว่าเสียวจุไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อนาง คล้ายจะห่วงหรือกังวลแทน
นางมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ หยางอิงจึงยังไม่ให้บิดาส่งเด็กเจ้าน้ำตาอย่างสาวใช้
นางนี้ออกไปเสียที อีกอย่างคือ... หากมิใช่เสียวจุเป็นสหายคอยรับใช้ดูแลนาง
มาตั้งแต่จำความได้ หยางอิงคงจะนึกว่าร่างกายของหญิงเจ้าเนื้อตรงหน้า
สร้างมาจากน้ำเสียแล้ว

“คุณหนู! แบบนี้... ไม่ดีหรอกเจ้าคะ หากนายท่านทราบความเข้าท่าน
จะอย่างไร อีกอย่าง... ยาของท่านเป็นพิษร้ายเสียแก่ส่วนมิใช่หรือ หากว่า

ท่านเขยโดนเข้าแล้ว... ท่านกลายเป็นม่ายจะทำอย่างไร!” เสี่ยวจูเริ่มตีโพยตีพายคล้ายจะรำไห้ได้ทุกเมื่อ

หยางอิงไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง จากครั้งแรกคิดเพียงอยากกลั่นแกล้งว่าที่สามีให้คันคะเยอสักเล็กน้อย กลับเริ่มหยิบยาตัวอื่นมาทดลองอย่างอดใจไม่ไหว

‘หากจะโทษก็โทษสาวใช้ของข้าเถิด หากนางอยู่เงียบๆ ฟังคำสั่งตั้งแต่แรก ท่านก็จะไม่พบเจอเรื่องราวแรงถึงเพียงนี้’ หยางอิงว่าในใจทว่ากลับยังไม่หยุดมือ

ผู้คงแก่เรียนมักกล่าวว่า อย่างไรเขนก็ยอมต้องงอเข้าหาตัว หยางอิงก็เช่นกัน สาวใช้ที่เป็นคนของตัวเองทำเรื่องซัดใจ นางกลับเอาความผิดทั้งหมดไปโยนให้คนนอกอย่างว่าที่สามีที่ยังไม่ทันเห็นหน้ากัน

หยางอิงหยุดมือก่อนใส่ลูกแพรไหมไว้ในห่อผ้าตามเดิม แล้วให้เสี่ยวจูเอาไปเก็บอย่างระมัดระวังด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง

รอสามีแต่งเข้ามานางค่อยจัดเรียงลำดับความสำคัญอีกทีก็ยังไม่สายเกินไป

ย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ สายลมแผ่วเบาพากลิ่นอายอบอุ่นยามวสันต์
พัดผ่าน แผ่นดินฟื้นคืนชีวิต สรรพสิ่งล้วนงอกงามเคลื่อนไหวขึ้นจากการจำศีล ยอดไม้พากันแตกหน่อเขียวขจี

เดิมทีหยางอิงยังคิดว่าต้องใช้เวลาราวเดือนหรือครึ่งเดือน มารดาจึงจะส่งเทียบเชิญให้บรรดาคุณชายในเมืองหลวงครบ ไม่คาดคิดวามารดาจะจัดการล่วงหน้าไว้มาก่อนแล้ว มีเวลาเพียงสิบวันเพื่อให้นางเตรียมตัว

นางรู้เพียงวามารดาเตรียมชุดสีแดงสดสำหรับโยนลูกแพรไหมเสี่ยงทายเท่านั้น ไม่มีใครบอกนางถึงชุดปักลายหงส์มังกรที่เตรียมไว้ในห้องเก็บของหลักคำ

‘ไม่สิ! เดิมทีชุดแดงมงคลไม่สมควรอยู่ในห้องเก็บของร่วมกับทรัพย์สิน

มีค่าอยู่แล้ว บ้านโตเอาชุดมงคลไปรวมกับของมีค่าบ้างกัน

ยามรุ่งสางหยางอิงถูกปลุกขึ้นมาเตรียมตัวตั้งแต่ไถ่ยังไม่ขึ้น แม่นกหน้าจะยินยอมพร้อมใจให้ความร่วมมือกับบรรดาสาวใช้ในเรือนและแม่นมเป็นอย่างดี ทว่าภายในใจกลับอดกังวลถึงแพรไหมลูกนั้นมิได้ จะเป็นพิฆหรือยาสมุนไพรร หากวางให้ต้องลบล้างคืนสองคืนสรรพคุณเหล่านั้นย่อมจางหายไปหลายส่วน แน่หนอว่าหากจะปล่อยทิ้งไว้ นางต้องหนักมือหย่อยคราแรกเพียงพอให้ครึ่งเดือนเหลือให้เห็นผลสักสามถึงสี่ส่วน ทว่าหลังจากถูกเสียวจุเข้าซึ่มากเข้า ยาที่วางไว้ต่อให้ผ่านไปเดือนหนึ่งก็ยิ่งเหลือเกินครึ่ง เพียงพอให้คนกระอักเลือดอยู่ดี ไม่ต้องกล่าวถึงเมื่อผ่านไปเพียงสิบวันเช่นนี้

หยางอิงรับเสื้อคลุมขนสัตว์จากมือสาวใช้มาคลุมกันลมหนาว ริมฝีปากบางแต่มชาดสีแดงดูบอบบางทว่าเฝ้ายืนอยู่ในที่ แม่นกสาวใช้ที่เป็นสตรีด้วยกันยังอดใจเต็มมองด้วยสายตาเคลิบเคลิ้มมิได้

“แม่นมจาง” หยางอิงเอ่ยขึ้นมากำหนึ่ง

“เจ้าคะ” หญิงวัยกลางคนขานรับ หยุดมือที่กำลังจัดเครื่องประดับพลงหันมอง

“ท่านสามารถเอาลูกแพรไหมมาให้ใช้ได้หรือไม่ หรือจะให้ข้าแอบไปเอามาเองก็ได้” ดวงตากลมโตมองแม่นมที่เอ็นดูนางเป็นพิเศษอย่างออตอ้อนด้วยรู้ว่าแม่นมมักจะตามใจนางโดยไม่ชักใช้ไต่ถามให้วนวาย

แม่นมทำตาโต แม้จะเอ็นดูคุณหนูใหญ่ยิ่งกว่าลูกในไส้ ทว่าจะให้คุณหนูไปเอาลูกแพรไหมมาเองทั้งชุดแดงนะหรือ นั้นย่อมไม่สมควรอย่างยิ่งอีกอย่าง... คำหนดดูแล้ว ยามนี้ลูกแพรไหมก็น่าจะอยู่กับนายท่านหยางแล้ว จะให้นางทำอะไรถึงจะไปเอามาได้เล่า

“ไม่ได้เป็นอันขาดนะเจ้าคะ ท่านจะทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นอันขาด!” แม่นมจางอดนึกถึงสีหน้าชวนสะพรึงของนายหญิงหยางยามโมโหมิได้

“เช่นนั้นท่านคิดว่าจะสามารถเกลี้ยกล่อมให้ท่านแม่เลื่อนวันมงคลออกไปสักเดือนครึ่งได้หรือไม่” หากนางไม่ได้ลูกแพรไหมกลับไปล้างยาสมุนไพรรที่

ผสมกันจนเป็นพิษเหล่านั้นออก คงเหลือแต่ให้บุรุษผู้โชคร้ายวันนี้รับกรรมไป
อย่างไม่อาจปฏิเสธ

คำนวณดูแล้วปริมาณที่ยังเหลืออยู่หากว่าที่สามีไม่ได้มีวรยุทธ์แก่กล้า
หรือมีความสามารถต้านหมิ่นพิชได้ อาจจะต้องนอนติดเตียงไปสักพัก อย่าง
น้อยก็เดือนครึ่งหรืออย่างมากที่สุดก็ครึ่งปีกระมัง จะสามารถรักษาหายจนเข้าร่วม
งานมงคลได้ภายในสิบวันนะหรือ แม้แต่หยางอิงเองยังไม่แน่ใจว่าจะตามหา
ตัวยามาได้ทัน

“นั่นย่อมไม่สามารถ เทียบเชิญส่งไปนานแล้ว ในนั้นก็บอกไว้อย่าง
ชัดเจนว่าสิบวันแต่ง เหลือแต่ให้เจ้าบ่าวส่งเทียบเชิญให้แขกหรือฝั่งตัวเอง
เท่านั้น หากจะให้เลื่อนจริงๆ ท่านเขยก็ต้องไม่มีดวงสมพงศ์กับท่านเท่านั้น”
แม่นมจางว่า ในสายตานาง คุณหนูยังเป็นเด็กหญิงช่างซักถามนางหนึ่งเท่านั้น

หยางอิงพยักหน้ารับฟังอย่างเรียบร้อย ภายนอกไม่มีท่าทีฉุนเฉียวหรือ
ขัดใจ ทว่าภายในกลับร่ำไห้อย่างไร้น้ำตา สบตาตัวเองทั้งรอยยิ้มอ่อนโยน

‘ใครใช้ให้เจ้าแอบเรียนวิชาพิชไม่บอกบิดามารดาเล่า!’

‘ใครใช้ให้เจ้านึกสนุกอยากกลั่นแกล้งว่าที่สามีกัน!’

ดวงตะวันลอยเด่นเหนือปลายยอดไม้ จวนขุนนางสกุลหยางตั้งแต่

ด้านหน้าไปจนถึงธรณีประตูมีเหล่าขุนชายรวมถึงคบคิดหนุ่มมารวมตัวกันอยู่
มากมาย

บนพื้นยกสูงมีเรือนร่างอรรสรวมชุดสีแดงสด ริมฝีปากแต้มชาดราว
โลหิต ขับให้ดูยั่วเย้าดูนางปีศาจจิ้งจอกเก้าหางหลอกล่อเหล่าบุรุษเบื้องล่าง
ให้เหม่อมองตั้งตารอคอยไม่กล้าถอนสายตาวางอย่างไม่อาจห้ามยั้งอยู่

หยางอิงหยิบลูกแพรไหมออกจากมือนายท่านหยาง ลอบถอนหายใจ
เมื่อเห็นว่ามันเพิ่งถูกแกะออกจากผ้าไหมในสภาพเดิมเหมือนเมื่อสิบวันก่อน
ไม่มีใครทันได้แตะต้อง

ร่างบางสุดลมหายใจเอือกใหญ่ ในมือจับลูกแพรไหมไว้แน่นจนเริ่ม

ชุ่มเหงื่อ กวาดตามองทั่วบริเวณด้านหน้า ส่วนใหญ่จะเป็นคุณชายสกุลขุนนาง ที่นางคุ้นหน้าอยู่บ้าง ทว่าเมื่อสบสายตาทะมายน้อยากเอาชนะของพวกเขาแล้ว นางก็นึกหัวนุกแล้ว

ใครจะคาดคิดว่าลูกแพรวไหมอาบยาพิษ ที่แม่แต่นางยังไม่อยากแตะต้องเท่าไรนัก เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกเขามันกลับกลายเป็นของที่ต้องการแย่งชิง จนน่าหวาดกลัวเช่นนี้กัน

อีกด้านหนึ่ง... ห่างจากด้านหลังจวนสกุลหยางไปไม่กี่ไกล เสียงล้อรถม้า บดพื้นถนนค่อยๆ ดังขึ้น

ขบวนคหบดีจากต่างเมืองเดินทางเข้ามาเยือนและค้าขายกันเป็นเรื่อง ปกติ คุณชายผิวขาวภายในรถม้าสวมเสื้อคลุมสีครามแผ่กลิ่นอายลึกลับ สูงศักดิ์ไม่อาจเอื้อม เครื่องหน้าทั้งห้าเกลี้ยงเกลา งามสง่าราวกับผลงานชิ้นเอก ที่สร้างสรรค์จากเทพเซียนในแดนสวรรค์

เสียงงานรีนริงไม้ไผ่ดังแว่วเข้ามา บุรุษในรถม้าเลิกม่านหน้าต่างสีเทา ขึ้น ผ้ามือขาวซีดส่งป้ายชื่อให้องครักษ์นำไปให้ทหารยามตรวจสอบ เสียงทุ้ม แหบแห่งดังขึ้นในรถม้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเข้ารับใช้จะเปิดม่านประตูสี่เทายื่นศีรษะ เข้าไปฟังความจากคุณชายแล้วออกมาถามทหารยามต่อ

“ข้างหน้ามีงานอันใดกันขอรับ ไฉนคนถึงวุ่นวายเพียงนี้” ข้าราชการกล่าวถาม ทำทางให้เกิดรติทหารยามอยู่บ้าง ชายฉกรรจ์ปาเถื่อนเมื่อถูกยกย่องจึง ออดพุดมากหน่อยไม่ได้

“เห็นว่าคุณหนูคนโตของขุนนางสกุลหยางโยนลูกแพรวไหมเสี่ยงคู่ หาก มิได้ชี้รั้วชี้เหวหรือยากจนขึ้นแค้นจนเกินไปก็สามารถเข้าร่วมได้หมด คุณชาย ของเจ้าคงเพิ่งผ่านทางมากระมัง หากจะแะสั๊กหน่อยเพื่อโชคดียกลายเป็น หนูตกถึงข่าวสารก็ไม่เลว จัดงานใหญ่โตเช่นนี้ ดูท่าสกุลนั้นคงมีสมบัติไม่ใช่ น้อยเช่นกัน” ทหารยามยังเอ่ยเชิญชวนให้คุณชายในรถม้าเข้าร่วมงานอีกหลาย ประโยคก่อนจากไป

ข้าราชการมองทางข้างหน้า ทำทางล้งเลเล็กน้อย กล่าวถามคุณชายใน

รถม้า แม่แต่ศีรษะก็ไม่กล้าเงยขึ้น

“ข้างหน้ามีงานโยนลูกแพรไหมอีกเกือบครึ่งวัน หากจะฝ่าฝูงคนไปคงไม่ถนัด คุณชายจะให้คนบังคับรถม้าอ้อมไปอีกทางหรือไม่ขอรับ”

ในรถม้ายังคงเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่คุณชายด้านในจะส่งเสียงตอบออกมา

“ทำตามกำหนดการเดิม”

“แต่พญาพิษ...”

เพลิง!

เสียงเจกั่นหยกแตกจากภายในรถม้าเพียงพอจะทำให้ข้ารับใช้หลังเหวี่ยงเหิน ทำตัวสงบเสถียรเฉยตัวไม่กล้าชักใช้เพิ่มเติมอีก ด้วยทราบถึงขีดจำกัดของคุณชายดี

ข้ารับใช้สั่งการคนบังคับรถม้าให้ใช้เส้นทางข้างหน้า ก่อนยื่นศีรษะกลับเข้าไปรายงานคุณชาย

ล้อรถม้าเคลื่อนตัวออกไปข้างหน้าช้าๆ จนถึงจุดพลุกพล่านของบรรดาคุณชายและคหบดีในเมืองหลวง

ข้อนี้ชาวชีวิตเลิกละหน้าตาทั้งสิ้นเพื่อยลโฉมคุณหนูจวนขุนนางสกุลหยาง ที่ทำให้คุณชายแทบทั้งเมืองหลวงให้ความสนใจ พร้อมกับการที่หยางอิงซึ่งยืนลี้เลื่อยเป็นนานโยนลูกแพรไหมออกไปให้ห่างจากกลุ่มคนมากที่สุด จนแทบเขวี้ยงทิ้งเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้มีผู้เคราะห์ร้ายเพิ่มมากขึ้น

วัตถุทรงกลมที่ลอยเข้าใกล้ใบหน้าทำให้คุณชายรูปงามที่มีการป้องกันตัวลดลงอย่างเห็นได้ชัดรีบคว้าไว้แทบจะในทันที

“นายท่าน!” องค์รักษ์และข้ารับใช้เหวี่ยงเหินไหลโถมกาย ต่างพากันคุกเข่าลงกับพื้นเพื่อรอรับโทษ

คุณชายภายในรถม้าเพียงยกมือชี้ตบหน้าขึ้นโบกทีหนึ่ง ไม่ใส่ใจเอาความเพราะองค์รักษ์และข้ารับใช้เหล่านี้ต่างถูกพิษไม่ต่างจากเขา ต่อให้เป็นยอดฝีมือในยุทธภพก็ไม่อาจใช้กำลังภายในได้ชั่วคราว

“ไม่...” คุณชายท่านนี้ไม่ทันกล่าวถึงครึ่งประโยคก็ก้มหน้าลงมองของ
ในมือ ลูกแพรไหมสีแดงเป็นของใครไม่ต้องคาดเดา

สายตาคมดุจเหยี่ยวเหลือบมองลูกแพรไหมในมือแวบหนึ่งก่อนหันหน้า
ขึ้นสับดวงตาหงส์บนแท่นยกพื้นสูง นิ่งเงียบไปราวกำลังครุ่นคิดบางอย่าง แล้ว
จึงสั่งการกับข้ารับใช้ด้านข้างเสียงเบาอยู่ครู่หนึ่ง

หยางอิงอยากจะร่ำให้มองตามคุณชายในรถม้าแทบทุกขณะจิตอย่าง
เป็นกังวล ชั่วพริบตาเหมือนจะเห็นเขาดยี่มมุมปากบางเบาดูอ่อนโยน ทว่า
แฝงแวเจ้าเล่ห์ร้ายอยู่ในที แต่เมื่อหันมองอีกครั้งกลับไม่เห็นมันเสียแล้ว

ท่ามกลางความสนใจของทุกคน คุณชายรูปงามเพียงหมวดเดียวบางเบา
สีหน้าคล้ายจวนใจ หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นป้องปาก ไม่ทันไรก็กระอักเลือดสีแดง
ฉานออกมาคำโต

หนึ่ง

เวลานี้ภายในเรือนเดี่ยวทางทิศตะวันออกของจวนขุนนางสกุลหยาง หยางอิงนั่งมองหน้าคุณชายท่านหนึ่งซึ่งหลับใหลและแผ่กลิ่นอายสูงศักดิ์ออกมาอยู่บนเตียง

คุณชายผู้นี้สวมอาภรณ์สีคราม ใบหน้าซีดเซียวเพราะได้รับพิษร้าย ดวงตาเรียวยาวหลับปริ้ม คิ้วดกหนา ดูแล้วท่าทางจะเป็นบุรุษเรียบง่ายไม่สูงส่ง กับผู้อื่น ทว่ากลับมีกลิ่นอายดึงดูดผู้คนมาแต่ไกล เขาในยามหลับใหลมีใบหน้างดงามยิ่งกว่ายอดบุรุษหน้าหยกจากหอนายโคมเสียอีก

“คุณหนูให้ท่านเขยดื่มยานี้สิเจ้าคะ เพิ่งเคี้ยวเสร็จเมื่อครู่ตามเทียบยาของท่านหมอใหญ่เขียวนะ” เสี่ยวจู่ว่าเสียงติดประชิดประชันเล็กน้อย พลางยกถ้วยยาลายครามส่งให้คุณหนูของตัวเอง

แม้ปากจะพูดตามที่ท่านหมอว่า ทว่านางกลับลอบคิดในใจตั้งแต่เห็นลายฟูกันบอบบางอ่อนช้อยอย่างอิสตรีบนเทียบยาแล้ว หากตัวท่านหมอใหญ่เป็นผู้เขียนจริง เขาต้องไม่แคล้วมีรสนิยมนิยมชอบไม่ป่าเดียวกันเป็นแน่

แต่หยางอิงกลับไม่ได้คิดใส่ใจ มีอบางยกถ้วยยาขึ้นจ่อตรงริมฝีปาก คุณชายก่อนวางลงอย่างเจียบเจียบและรวดเร็ว

“เขาเป็นใครกัน” นางว่าคล้ายรำพึงรำพัน คิ้วขมวดมุ่น มือบางแตะชีพจรของชายตรงหน้าที่เด่นอย่างเป็นจิ้งหะ ก่อนสัมผัสถึงบางอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้ผิวหนังซีดเขียว ดวงตากลมโตหรือลวงราวชั่วอึดใจก่อนจะเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึง

“ได้อย่างไรกัน... เลี้ยวจูไปเอากล่องหยกมา!” หยางอิงรีบกวาดตามองไปทั่ว ท่าทางแตกตื่น เลี้ยวจุกใจตาม ยกมือกุมอกก่อนรีบพาร่างเจ้าเนื้อวิ่งออกไป

ดวงหน้าเรียวแสดงออกทั้งสีหน้าสับสน หวาดกลัว และตกตะลึงปนเปกันไป นางมองตามผิวหนังของเขา มีบางอย่างคล้ายกับตัวหนอนเคลื่อนไหวอยู่ภายใน หากไม่สังเกตให้ดีย่อมไม่มีทางมองเห็น

สองมือของหยางอิงประสานกันแน่น ใบหน้าและร่างกายแข็งเกร็งไม่กล้าขยับ ขอบตาแดงระเรื่อ แวตากะจ่างใสกำลังฟ้องว่านางทำอะไรไม่ถูก ด้วยตัวนางรู้จักสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้ผิวหนังนั้นดี ทว่ามันกลับไม่ใช่สิ่งที่พบเจอได้ทั่วไปในแดนมนุษย์ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงเรื่องที่เข้าไปถูกตาต้องใจกับมันเข้าจนได้พญาพิษมาอยู่ในกายเช่นนี้

เขาเข้าไปใจกลางเมืองปีศาจอย่างนั้นหรือ ทว่านั่นเป็นไปได้อย่างไรเล่า แม้แต่นางที่ใช้ข้ออ้างคับทสวตมนต์ที่อารามใหญ่อยู่แรมปี สรรหาวิธีเข้าไปตั้งสามครั้งสามครายังไม่อาจพ้นชายแดนเมืองปีศาจไปได้สักครั้ง

“ให้วางกล่องหยกไว้ที่ใดหรือเจ้าคะ” เลี้ยวจุกตัวน้อยเข้ามาขัดความคิดยุ่งเหยิงภายในศีรษะเล็ก

หยางอิงหันมาส่งสัญญาณให้สาวใช้เงียบเสียง แล้ววางกล่องหยกลงบนเตียง

“เจ้าออกไปก่อน”

นางนั่งทบทวนความคิดของตัวเองเงิบๆ อยู่หลายอึดใจ ก่อนย้ายร่างขึ้นไปนั่งข้างเตียง มองตามการเคลื่อนไหวของพญาพิษ ชั่วอึดใจหนึ่งนางสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายสังหาร ทว่าเพียงพริบตาเดียวก็หายไป

นางซังกไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงค่อยๆ โนมตัวลงเล็กน้อยอย่างไม่รู้ตัว จนพญาพิษเคลื่อนมาถึงใบหน้าชิดเชียว หน้าของนางก็ห่างจากเขาไม่ถึงหนึ่งนิ้ว¹ ด้วยช่วงที่รำเรียนวิชาพิษ ส่วนใดของบุรุษที่ไม่สมควรเห็นนางก็เห็นหมดแล้ว นางมองตามพญาพิษตัวอ้วนที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้ผิวน้ำ น่าจับทำยาลูกกลอนนัก! มิน่าเล่าเขาถึงดูชิดเชียวถึงเพียงนี้ คนผู้นี้อยู่รอดมาได้จนถึงตอนนี้ หากมิใช่มีปาฏิหาริย์ก็ต้องเป็นเพราะมีร่างกายแข็งแรงและมีโอสถล้ำค่า ราคาแพงมากมายแน่

หยางอิงมัวแต่ครุ่นคิดมองตามพญาพิษ จนไม่ได้สังเกตถึงดวงตาเรียวที่หрімองนางอย่างครุ่นคิดปนหยอกเย้า

“ที่แท้บุตรสาวคนโตของขุนนางหยางก็นิยมชมชอบการลักลอบผู้อื่นหรือ” น้ำเสียงทุ้มออกแหบแห้งกล่าว

“อู๊ย!” หยางอิงยังไม่ทันได้สติร่างกายก็มีปฏิกิริยาตอบรับ ร่างบางเตี้ยตัวออกจากเตียงจนต้องลงไปนั่งกับพื้น เบิกตากลมโถมมองร่างสูงที่อยู่บนเตียงอย่างตกตะลึง

“ข้าว่าคุณหนูกลับขึ้นมาหนึ่งเหมือนเดิมเถิด” บุรุษตัวตันเหตุว่าพลางยกมือขึ้นป้องปากกลืนหัวเราะ

“...” มารดามั่นเถอะ! นางขอถอนคำพูดเมื่อครู่ทั้งหมด ตอนหลังก็ดูสง่างามอยู่หรือ หว่าพอเปิดปากพูด นางกลับอยากให้พญาพิษคายพิษใส่ปากเขาเสียเดี๋ยวนี้ ร่างบางดันตัวขึ้น บัดฝุ่นออกเล็กน้อยพอเป็นพิธี ก่อนรีบยกบิกายแล้วขอตัวออกมา

“ข้านำยาลูกกลอนมาให้คุณชายก็ถือว่าหมดหน้าที่แล้ว เช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะเจ้าคะ”

หมั่นก็หมั่นไปแล้ว ที่ว่างลูกแพรไหมเข้าไปในรถม้า นั่นถือว่าเป็นนางตาตัวเอง แก่ไขไม่ได้แล้ว ถือเสียว่าอะไรจะเกิดก็ให้เกิดไปแล้วกัน ทว่าไหน

¹ หน่วยวัดระยะของเงินในสมัยโบราณ โดยที่ 1 นิ้ว เทียบเท่ากับ 10 นิ้วโดยประมาณ

ยิ่งพูดนางยิ่งรู้สึกเจ็บใจถึงเพียงนี้เล่า

หลังร่างบางหนีออกมาจากเรือนหลังเล็กแล้วนางเพิ่งนึกขึ้นได้ ยาลูกกลอนในกล่องหยกนั้นทั้งแคว้นมีเพียงสิบเม็ด อยู่ในนั้นก็เจ็ดเม็ดแล้ว ทว่าจะให้กลับไปขอยาที่เหลือคืน ทั้งที่เพิ่งขอตัวออกมาไม่ถึงชั่วเวลาจิ๊บจ๊อย มั่นก็กระไรอยู่ ต่อให้เสียดายเพียงใด นางก็ยังไม่อยากกลับไปเผชิญหน้ากับว่าที่เจ้าบ่าวอีกครั้ง

ช่างเกิด... รอนางแต่งเข้าไปแล้วทรัพย์สมบัติตระกูลเธออย่างไรก็ต้องกลายเป็นของนาง

เข้ารับใช้ที่รักษาตัวอยู่เรือนอีกหลังก็บอกเพียงว่าคุณชายของพวกเขาเป็นคนบดีเจ้าของร้านยาเล็กๆ ไม่ก็แห่งผู้หนึ่งเท่านั้น ที่ไม่กล่าวเพิ่มคงเพราะไม่มีอันใดให้เอ่ยอ้างแล้วกระมัง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ถือว่าเขามีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขของนางแล้วไม่ใช่หรือ ยาลูกกลอนนั้นถือเป็นสินเดิมเจ้าสาวก่อนแรกก็แล้วกัน

หยางอิงจذبัญชีว่าที่สามเวิ่ก่อน เขาคิดว่าตัวเองเป็นคุณชายรูปงามแล้วจะทำอะไรก็ได้เช่นนั้นหรือ “รอก่อนเกิด อีกเดี๋ยวมารดาจะเตรียมทวงคืนเจ้าแบบทบทันทบทดอกเน้” นางว่า ดวงตากลมโตฉายแววร้ายกาจได้อย่างน่ารักน่าชัง

ภายในเรือนเดี่ยวคุณชายหน้าหยกหยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งเข้าปาก
เอนตัวฟังขอบเตียนนั่งวิเคราะห์แยกตัวยาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะแสดงสีหน้าประหลาดใจออกมา

“ถือว่าคุณหนูหยางผู้นี้ฟุ่มเฟือยไม่เบา”

ยาลูกกลอนนี้เขาจำได้ว่าเคยเห็นในใบรายชื่อของประมุขในโรงประมุขโอสถแห่งหนึ่งเพียงสามเม็ด ยามนั้นเขาไม่คาดคิดว่าจะพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้จึงไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

แม้แต่ฮ่องเต้ยังมีไว้ในครอบครองเพียงสามเม็ด ทว่าคุณหนูหยางกลับ

มีถึงเจ็ดเม็ด นางกับนักปราชญ์โอสถที่ขายมันให้แก่โรงประมุขโอสถต้องมีความเกี่ยวพันกันไม่มากนักน้อยเป็นแน่ ยิ่งนึกถึงลูกแพร์ไหมพิชของนางลูกนั้นแล้ว เขาก็ยิ่งอดสงสัยไม่ได้

ฝ่ามือใหญ่ปิดฝากล่องหยกก่อนยกขึ้นปิดตาบดบังแสงจากดวงตะวัน มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ว่าที่อุทัยน้อยจะทำจะเป็นนักปราชญ์โอสถมากความสามารถ คิดดูแล้ว 'น่าสนใจ' จริงๆ

“คุณหนูเจ้าคะ อุทัยน้อยให้ท่านยกจี้กแปดทรัพย์ไปให้ท่านเขยเจ้าคะ” เสี่ยวซู่ว่าเสียงเจื้อยแจ้ว นางยกภาดใส่เครื่องเคียงกับจี้กตามหาคุณหนู เสียทั่วจวน

หยางอิงหนีจากคุณชายในเรือนเดี่ยวทางทิศตะวันออกมานั่งสงบจิตสงบใจชมหงส์ทวารนกระเรียนอยู่ข้างสระบัวไม่ทันไรก็ถูกมารดาตามตัวเสียแล้ว “เรียกท่านเขยอยู่นั้นแหละ เขาแต่งเข้ามาเป็นเขยสกุลหยางแล้วหรืออย่างไร”

“ถึงอย่างไรก็ไม่ถึงสิบวันก็แต่งแล้ว ผิดเรียกไว้ก่อนไม่ดีหรือ อีกอย่าง... ไม่ใช่ท่านเขยที่แต่งเข้ามา แต่เป็นท่านต่างหากที่ต้องแต่งออกไป”

เสี่ยวซู่ผู้นี้นิสัยต่างจากเสี่ยวจูล่าวฟ้ากับเหว คนหนึ่งอ่อนรากับน้ำ ทว่าอีกคนกลับแข็งแกร่งดุจหินผา เป็นสาวใช้ที่จัดคุ้ยหินหยางได้อย่างลงตัว คนหนึ่งโดนคุณหนูรังแก อีกคนกลับรังแกคุณหนู

“อายุอาณามก็มีใช้น้อยๆ แล้วกลับยังเป็นสาวเที้ออยู่ บ้านเก่ารู้เข้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะอาณะเจ้าคะ” เสี่ยวซู่เริ่มใช้เสียงอ่อนลงหนึ่งระดับ แม่นางจะยังมีใบหน้าอ่อนเยาว์แต่ท่าทางเคร่งขรึมไม่ต่างจากผู้อาวุโสคนหนึ่ง

หยางอิงสะดุ้งกับคำว่า ‘สาวเที้อ’ เป็นพิเศษ ใช้นางอยากจะเป็นเช่นนั้นเสียหน่อย หลังผ่านเรื่องวุ่นวายมา นางเพียงคาดหวังจะใช้ชีวิตเรียบง่ายสามัญแบบมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่งเท่านั้น โฉนมันจึงยากเย็นถึงเพียงนี้ นางยืนขึ้นรับภาดใส่อาหารของคุณชายแล้วมุ่งหน้าไปยังเรือนทางทิศตะวันออก

เมื่อคุณหนูของนางล้มสายตา เสี่ยวซู่จึงส่ายหน้าเล็กน้อย อย่างเอ็นดู ก่อน

ผิวขาวจะขึ้นสีเขียว ร่างทั้งร่างกลายเป็นเถาไม้เถาหนึ่งงอกใบออกดอกเดินลง
สระบัวไป

สาวใช้ของคุณหนูหยางเป็นปีศาจที่แข็งแกร่งตนหนึ่ง นอกจากนายท่าน
กับฮูหยินแล้ว นี่เป็นเรื่องที่รู้กันทั่วภายในจวน ทว่ากลับไม่มีใครกล้าบิปาก
แพร่งพรายออกไป เพราะสิ่งใดนะหรือ นางเป็นถึงเจ้าแห่งหมู่มวลพฤกษา
เชียวนะ

จวนสกุลหยางมีกฎอยู่อย่างหนึ่ง ข้าราชการใช้ทุกคนต้องกินถั่วเขียวต้ม
น้ำตาลแดงก่อนเข้าจวน หากเข้ามาแล้วกล้าบิปากสักคำ คนผู้นั้นและคนที่
รับฟังย่อมกลายเป็นอาหารให้ต้นถั่วของปีศาจสาวอย่างไม่ต้องสงสัย

หยางอิงถูมารดาใช้ให้นำอาหารมาส่งให้ว่าที่สามีที่เพิ่งเห็นเรื่องชวน
อับอายของนางไป ระหว่างทางนางจึงพยายามมองหาข้าราชการใช้สักคนเข้าไปส่ง
แทน ทว่ากับพลาดหัวง คล้ายคนพวกนั้นจะได้รับคำสั่งจากฮูหยินใหญ่มาก่อน
หน้า ข้าราชการใช้แปดเก้าส่วนจึงพยายามหลบหน้านางตลอดทาง ส่วนที่เหลือ
หากไม่ทำเป็นมึนงงก็ใช้การไม่ได้สักคน

ร่างบางหยุดหนึ่งหน้าเรือนเดี่ยวทางทิศตะวันออกอยู่ครู่หนึ่ง นางสูดลม
หายใจเฮือกใหญ่แล้วค่อยกลืนใจดันประตูเรือนออก เหลือบมองผ่านช่องว่าง
พร้อมแส้มือม้วนหาทางไล่ซื้อไร้เรื่องบาดหมางลืมหื้มเหตุการณ์น่าอับอาย
เมื่อครู่ไปเสียสิ้น

คุณชายเอ๋ย ข้าทำถึงเพียงนี้แล้วหากท่านยังคิดกล่าวต่อความยาวสาว
ความยืดอีก เห็นทีวันนี้ท่านจะได้ดื่มพิษแทนยาต้มเสียแล้วกระมัง

ร่างบางยอบกายตามมารยาท ก้มหน้ามองถาดอาหารในมือ กล่าวถาม
เสียงหวาน

“คุณชาย ท่านยังไม่ได้ดื่มยาสินะเจ้าคะ” หยางอิงยิ้มบางเบาอย่าง
คุณหนูในห้องหอ ทว่าทันทีที่เอ่ยปากนางกลับตกตะลึงมองคุณชายบนเตียง
อย่างอดไม่ได้

ภาพเบื้องหน้าที่ปรากฏต่อสายตานาง คุณชายผิวขาวเนียนราวกับหยก หิมะ ไหลจากปลายคางเรียวของบุรุษเพศ ดวงตาคมเรียบเฉยประดุจมีทุกสิ่งอยู่ในกำมือ ริมฝีปากซีดเซียวยกมุมปากขึ้นเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มรู้เท่าทันทุกสิ่ง ถัดไปคือจมูกโด่งเป็นสันชัดเจน สุดท้ายดวงตาคมทอประกายดำซลับใต้แพขนตาหนาตูลึกกลับเข้ายวนจนไม่อาจถอนสายตา

ท่าทางเช่นนี้ หากผู้อื่นเห็นเข้าย่อมหลงใหลชื่นชมอยู่เป็นนานแน่ ทว่าหยางอิงนิงมองเพียงไม่กี่อึดใจก็รู้สึกทว่าภายใต้รอยยิ้มอ่อนโยนอยู่เหนือสามภพนั้น อีกฝ่ายต้องกำลังขบขันท่าทางของนางอยู่เป็นแน่

“ท่านยิ้มอันใดกัน” หยางอิงเอ๋ยปากถามอย่างอดไม่ไหว

“เห็นว่าที่ฮูหยิน...” คุณชายยิ้มบางเบากล่าวตอบเสียงอ่อนโยนราวสายน้ำยามวสันตฤดู ทว่าเห็นท่าทางเช่นนี้หยางอิงก็ยังคงอดมีอคติไม่ได้

คุณชายผู้นี้อารมณ์แปรปรวนคาดเดาสั่งได้ไม่ได้ จะกล่าวก็ไม่กล่าวให้จบประโยค กล่าวมาเพียงเท่านี้ผู้อื่นจะเป็นพยาริในท้องท่านรู้ไปหมดทุกเรื่องหรืออย่างไร หยางอิงภายนอกยิ้มอ่อนหวานทว่านึกสับสนในใจ

“ที่แท้ก็ถูกพิษจนทึบไปแล้วจริงๆ” กล่าวจบคำแล้วนางเพ็งรู้สึกตัว เมื่อครุ่นงสบถออกไปจริงๆ หยางอิงรู้ซึ่งแทบทำให้เต๋ไรรู้หน้าตา ทำเพียงยิ้มแห้งแล้งเหลือบตาขึ้นมองคุณชายเพียงคนเดียวในห้องเพื่อดูท่าที

เหนือความคาดหมาย คุณชายบนเตียงไม่เพียงไม่มีท่าทีโกรธเคือง เขายังยิ้มเช่นเดิม ทว่าดวงตาคมที่เหลือบมอง อีกทั้งรอยยิ้มกลับให้ความรู้สึกเหมือนถูกตอกกลับทางสายตาท่าอย่างไม่ต้องเอ่ยคำให้ได้ยืนยันชัดว่าใครกันแน่ที่ที่มกกว่ากัน

หยางอิงยิ่งมองว่าที่สามีนางยิ่งรู้สึกโมโหจนแทบกระอักเลือด แม้ภายในใจจะรื้อนรุ่มจนอยากถามควันทว่าที่สามีเสียเตี้ยวันนี้แต่ก็ยังต้องข่มใจไว้ กลั้นใจกล่าวเสียงอ่อนหวาน

“คุณชายกินโจ๊กแปดทัพย์สักหน่อก่อนเถิด อีกเดี๋ยวอิงอิงจะออกไปสั่งให้ท่านหมोजัดยาเดี๋ยวมาให้ท่าน”

ร่างบางปฏิบัติตัวอย่างรู้กาลเทศะอยู่ในชนบทธรรมเนียม ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป นางวางถาดโจ๊กบนโต๊ะเล็ก เอียงศีรษะถามความเห็นจากคุณชายบนเตียง

“ให้เรียกข้ารับใช้เข้ามาปรมนิบัติหรือไม่เจ้าคะ” ดวงหน้าเล็กดูใสซื่อบริสุทธิ์อย่างไรที่ติ

ฝ่ามือขาวยกขึ้นโบกเป็นสัญญาณปฏิเสธ “มิใช่คุณหนูก็ช่วยดูแลเข้าได้หรือ” ร่างบนเตียงถาม มุมปากซีดกตลิกอย่างไม่น่าไว้วางใจ

“ชายหญิงไม่ควรชดไถ่กัน” ร่างเล็กปฏิเสธทันทีแบบไม่เสียเวลาคิด นางยอบกายลงเตรียมตัวออกไป “ข้าขอตัวก่อนนะเจ้าคะ”

ร่างบางเร่งสาวเท้าเดินออกจากเรือน ไม่แม้แต่จะหันกลับไปปิดประตูเรือนเสียด้วยซ้ำ

ดวงตาตามทอดมองตามร่างบางที่ค่อยๆ เดินลับหายไป เหลือบมองถาดโจ๊กเปิดทรัพย์แวบหนึ่งพลันคลี่ยิ้มอ่อนดูมีความจริงใจกว่าคราแรกหลายส่วน

โฉมสะคราญมากความสามารถอย่างนาง หากปล่อยให้หลุดมือไปอยู่กับผู้อื่น จะต่างอันใดกับการเอานุปางามไปปักมุลวักกัน

ยามเหมา² จันทราเคลื่อนคล้อยลับหลังเขา ดวงตะวันเริ่มทอแสง สะท้อนให้เห็นสตรีในชุดสีทึบหลายนางลุกขึ้นมาทำงานตั้งแต่ไก่ไม่ทันขัน สาวใช้เริ่มเดินดับตะเกียงภายในจวนที่ละดวงจนถึงเรือนเดียวทางทิศตะวันออกของคุณชายผู้มาพัก

เสียงหนึ่งพลันกริ๊ดร้องขึ้นอย่างสะพรึงกลัว

เสียงเล็กแหลมเรกดังขึ้นไม่ทันสิ้นเสียง ภายในจวนก็เริ่มมีเสียงกริ๊ดร้องดังขึ้นตามกันราวกับเกิดเหตุฆาตกรรมในจวนขุนนางสกุลหยาง ปลุก

² ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. – 06.59 น.

โหมสละราญให้ตื่นจากนิรา หยางอิงเล็กผ้าห่มขนสัตว์ขึ้น ท่าทางกึ่งหลับกึ่งตื่นดูเย้ายวน รับเครื่องใช้สำหรับล้างหน้าบัวนปากมาจากสาวใช้ในเรือนดวงตางามเหลือบมองนับจำนวนข้าวรับใช้ในห้องกว้างผ่านๆ นางล้างหน้าล้างตาเรียบร้อยแล้วค่อยหันมองร่างเจ้าเนื้อข้างเตียง กล่าวถามเสี่ยวจู

“ข้างนอกเกิดเรื่องหรือ”

แขนเรียบบางดันร่างขึ้นพร้อมกับวางฝ่าเท้าเล็กเปลือยเปล่าลงบนพื้นห้อง สัมผัสเย็นเนียนทำให้หญิงงามสะดุ้งหุดขากลับ คิ้วเล็กขมวดมุ่น เสี่ยวจูวางรองเท้าให้คุณหนูสวมอย่างรู้หน้าที่ ร่างเจ้าเนื้อประคองหญิงงามขึ้นอย่างเบามือ

“ข้าน้อยก็เพิ่งได้ยินเหมือนกันเจ้าคะ”

หยางอิงพยักหน้ารับรู้ สาวเท้าออกจากประตูไปดูเรือนเดี่ยวทางทิศตะวันออกที่อยู่ไม่ไกล เห็นร่างข้าวรับใช้ที่กรีดร้องหน้าเรือนเดี่ยว ความไม่พอใจในตัวคุณชายรูปงามยิ่งทวีขึ้นเรื่อยๆ คุณชายผู้นี้จะสร้างเรื่องวุ่นวายเก่งเกินไปแล้ว บิดามารดาก็เอ็นดูรักใคร่เขาเหลือเกิน เข้ามาเพียงไม่กี่วัน ยังไม่ทันจะได้แต่งก็ทำให้บิดามารดาล้อยตามเขาเสียทุกอย่าง แทนที่เขาจะพอใจทำตัวสงบเสถียรมรอันแต่ง กลับขยั้นสร้างเรื่องไม่เว้นแต่ละวัน

หยางอิงส่ายหน้า ช่างเป็นบุรุษที่ทำให้คนไม่ชอบพอเสียจริง... นางไม่มีทางยอมรับแน่ว่าที่อคติใส่เขาทั้งหมดนี้เป็นเพียงเพราะยอมรับไม่ได้ที่ถูกเขาแย่งชิงความสำคัญในใจบิดามารดาไป

หยางอิงมองบานประตูที่ถูกแง้มไว้ นางมองไปทางข้าวรับใช้ พยักหน้าเล็กน้อยให้คนเหล่านั้นออกไป ก่อนจะค่อยๆ ผลักประตูเรือนคุณชายเปิดออกเบาๆ เป้าเทียบในห้องที่ถูกจุดไว้อย่างระมัดระวัง

ม่านเตียงถูกปลดลงมาครึ่งหนึ่ง เมื่อมองไปยังเตียง แทนที่จะเห็นร่างสูงของคุณชายรูปงาม กลับถูกแทนที่ด้วยกองเลือดสดกลืนควาคละลุ้งไปทั่วในกองลิมเลือดยังมีหนอนสีข้าวอวบอ้วนตัวหนึ่งขยับอยู่ หยางอิงเบือนหน้าหนีอย่างอดไม่ได้ ต้นเหตุของเสียงกรีดร้องเหล่านั้นสินะ

พญาพิษอยู่ที่นี่ แล้วคุณชายนั่นหายไปไหน

หยางอิงชมวดคิ้วมุ่น กวาดตามองจนเห็นบานหน้าต่างที่เปิดกว้าง
เจ้าของเรือนที่ทำคนทั้งจวนอกสิ้นขวัญแขวนที่แท่งกำลังนั่งจิบชาชื่นชม
บรรยากาศยามรุ่งอรุณอย่างสบายใจ

หยางอิงกัดฟันกรอด ดวงตาเรียวงามฉายแววโหดสามส่วน กล่าว
สั่งการกับเสี่ยวจูที่ทำหน้าพะอืดพะอม

“ให้สาวใช้รีบเข้ามาทำความสะอาดเสีย เก็บพญาพิษไว้ที่เจ้าก่อน”

หยางอิงยื่นขวดหยกให้เสี่ยวจู ก่อนจะสาวเท้าพรวดพราดออกจากห้อง
เพื่อไป ‘ถามไถ่อาการ’ ไม่น่าสู้ดีของคุณชายว่าที่สามี นางศึกษาตำราแพทย์
และพิษจนเชี่ยวชาญ ทั้งชื่นชอบใช้สมุนไพรให้กลายเป็นพิษเสียส่วนใหญ่ แม้
จะมีใช้คนตีมากมาย ทว่าก็ไม่ได้เลวร้ายถึงขนาดปล่อยให้คนที่ไม่มีคามผิด
ผู้หนึ่งเจ็บป่วยตายไปต่อหน้าได้เช่นกัน

วันก่อนพญาพิษยังเคลื่อนไหวอยู่ใต้ผิวหนังของเขาย่างสบายอารมณ์
ไม่มีทางที่วันดีคืนดีเขาจะกระอักเลือดครั้งเดียวเอามันออกมาได้แน่ หยางอิง
ครุ่นคิด ยาของนางทำได้เพียงทำให้มันจำศีลไปเท่านั้น หากไม่ได้กินเข้าไป
พร้อมเกสรดอกไม้ชนิดหนึ่งของเมืองปีศาจย่อมไม่สามารถทำให้มันหาทางออก
มาได้แน่

เกสรดอกไม้?

หยางอิงนึกย้อนไปถึงจึกแปดทรัพย์ถ้วนันที่รับมาจากเสี่ยวซู เป็นไป
ได้หรือไม่ที่นางจะ...

หญิงงามเหื่องเย็นไหลโซมกาย หากเป็นเช่นนั้นจริง พญาพิษต้องเจาะ
ร่างกายเขายออกมา ไม่ก็ให้เขารีดผิวหนังตัวเองตรงที่มีพญาพิษอยู่เท่านั้น ยิ่ง
คิดว่าคุณชายที่นั่งจิบชาตรงหน้าบัดเจ็บจากพญาพิษ แล้วนางยังหาว่าเขาสร้าง
เรื่องวุ่นวายก็ยิ่งรู้สึกผิด หยางอิงพึมพำเบาๆ สีนหน้าว่าวุ่นใจ นางกำลังคิดว่า
ตัวเองออกติดกับผู้อื่นถึงเพียงนั้นสมควรไถ่โทษอย่างไรดี

สอง

“คุณชายร่างกายไม่สู้ดี ท่านรีบกลับเข้าเรือนพักเถิดเจ้าค่ะ เมื่อคืน...”
หยางอิงอีกอ้ามือไม่พ้นกันเกะกะไม่รู้จะวางไว้ที่ใด ดวงตาทงส์เหลือบมองพื้น
น้ำใสๆ เริ่มเอ่อคลอราวกับกระต่ายขาวปุกปุยที่ถูกจับได้ว่าแอบไปขโมย
หัวผักกาดไม่มีผิด

คุณชายร่างสูงไม่ละสายตาทาจากหญิงงาม มือขาวกางพัดขึ้นป้องปาก
ปิดบังรอยยิ้มบางอย่างเอ็นดู

“หลงชิวเว่ย” ริมฝีปากหนาขยับขึ้นลงเปล่งเสียงนุ่มทุ้มดูส่ายลมอบอุ่น
ยามวสันตฤดู แม้หยางอิงจะเคยสบถตำหนิเรื่องการไร้คำไม่มีความหมายของเขา
ไปหลายรอบในความคิด ทว่าพอฟังเขาพูดสักหลายประโยคหน่อยนางกลับ
เข้าใจได้เสียอย่างนั้น ดวงตาทงส์จ้องมองเขาเงิบๆ ก่อนจะเอ่ยอย่างคล้อย
ตาม

“คุณชายหลงชิว...”

“เมื่อคืนมีเรื่องอันใดหรือ เจ้าจะพูดถึงเรื่องใดกัน” คุณชายหลงชิวมอง
ตามหยางอิง ใบหน้าหล่อตึงหยกสลักขมวดคิ้วมุ่นพอให้คนได้ปวดใจ

หญิงงามยิ่งมอมยิ่งซัดตา ไฉนสวรรค์จึงสร้างบุรุษผู้หนึ่งให้ออกมา

หล่อเหลาส่งงามได้ถึงเพียงนี้

“เมื่อคืน... ท่านนอนหลับสบายดีหรือไม่” หยางอิงตัดสินใจถาม ใช้เวลาเพียงไม่นานคุณชายตรงหน้าก็เอ่ยตอบ นางคล้ายได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นรวดดังเสียงกลอง เหงื่อเย็นเริ่มไหลโชกกาย

“เมื่อคืนท่านนอนหลับสบายดีเพราะโจ๊กแปดทรัพย์ของคุณหนูหยาง” คุณชายลงมือตอบ

หยางอิงได้ฟังกลับไร้ท่าทางดีใจ ความคิดภายในศีรษะเล็กตักกันจนยุ่งเหยิงไปหมด

“ไม่สิ... ไม่ใช่ต้องกริดเอาเลือดออกหรือ...” หยางอิงรำพึงรำพันเสียงเบาราวขนนก จนแม้แต่นางยังไม่ได้ยินประโยคสุดท้าย ไม่ใช้สิ! มีพญาพิษที่โดยยอมออกมาเองง่ายๆ กัน’ คิ้วเรียวขมวดมุ่น สีหน้าครุ่นคิด แวบหนึ่งนางอดนึกถึงวิธีการบังคับหนอนกู่ของชนเผ่าหนึ่งในทะเลทรายมิได้ ร่างเล็กมัวแต่ครุ่นคิดจนไม่ได้สังเกตสีหน้าที่เปลี่ยนไปของคุณชายรูปงาม

ว่าที่สามีนางเลี้ยงพญาพิษหรือ! ความคิดนี้ทำให้หยางอิงสะดุ้งเฮือก นางหันขวับไปมอง กลับเห็นร่างสูงพองตัวกับพนักเก้าอี้ใบหน้าชิดเขียว เมื่อมองตามอย่างสำรวจ จะเห็นคราบเลือดสีคล้ำระบายอยู่ทั่วชายแขนเสื้อเด่นชัด หยางอิงสบตาตัวเอง เขาบาดเจ็บถึงเพียงนี้ โฉมนางยืนพุดตั่งนานถึงเพิ่งสังเกตเห็น

ความคิดในศีรษะเล็กถูกตักไปแทบจะในทันที เพียงแต่หยางอิงลืมนึกไปว่าคุณชายที่เสียเลือด อีกทั้งยังถูกพิษจนใบหน้าชิดเขียวผู้นี้ เมื่อครู่ยังนั่งจิจิบชาชมทิวทัศน์อยู่เลย นับๆ ดูเวลาแล้วยังไม่ทันถึงช่วงเวลาจิจิบชาครึ่งถ้วยด้วยซ้ำ

หยางอิงร้อนใจแทบรำให้ นางหันซ้ายแลขวารับเรียกข้ารับใช้ร่างสูงใหญ่ สองคนมาช่วยพยุงคุณชายตรงหน้ากลับเข้าเรือนไปรักษา จึงไม่ทันสังเกตเห็นประกายแวววาวของกระบี่อ่อนข้างเอว พร้อมทั้งรอยยิ้มอ่อนโยนที่ดูเจ้าเล่ห์อย่างร้ายกาจอยู่ในทีของคุณชายรูปงาม

ผู้ติดตามทั้งสามคนของคุณชายหลงชีวิตที่ถูกนำตัวมาพักในเรือนเล็ก

เมื่อเห็นความวุ่นวายภายในจวน ผู้ติดตามหน้าใหม่จึงถูกไท่อันที่เป็นพี่ใหญ่ ถีบส่งออกมาให้ไปสืบความจากสาวใช้ในเรือน

“ว่าที่ท่านเขยกระอักเลือดอีกแล้วนะลิ เห็นว่าเป็นเพราะผีนกกรีดฝ่ามือ รีดนอนพิษตัวหนึ่งออกมา หากคืนนี้ยังไม่ตื่นขึ้นมาพวกท่านคงได้แต่นำร่าง ไร้วิญญาณของคุณชายกลับไปเสียแล้ว” สาวใช้ตัวน้อยแทบจะร้องไห้เมื่อคิดว่า จะมีคนตายในจวน

หลังทราบเรื่อง ขำรับใช้ร่างสูงใหญ่กลับยืนนิ่งคล้ายสติไม่อยู่กับเนื้อ กับตัว... นายท่านขับพญาพิษได้ ทั้งยังบาดเจ็บสาหัส

ขณะสาวใช้นางนั้นรีบวิ่งออกไปรีบเทียบยาจากท่านหมอ ขำรับใช้ร่าง สูงใหญ่ของคุณชายที่วาก็กล่าวรำพึงรำพันออกมาไม่เป็นประโยค

“กรีดฝ่ามือ พิษร้ายแรง อาการสาหัส...” เมื่อตั้งสติได้ เขาก็รีบกลับไป รายงานไท่อัน

“พญาพิษเป็นนายท่านใส่เข้าไปเองมิใช่หรือ” ขำรับใช้อีกคนเอ่ยขึ้นมา

“นั่นสินะ...” ไท่อันที่เป็นหัวหน้าของคนในห้วงกล่าวตอบรับ ก่อนเงยบ เลียงไปเมื่อนึกบางอย่างออก

พอไท่อันเงยบเลียงไป อีกสองคนในห้องก็พอจะคาดเดาเรื่องราวได้เอง เป็นเรื่องที่รู้กันว่านายท่านของพวกเขามีรสนิยมนประหลาด ชอบพกพาพญาพิษ ของนอนพิษนับสิบตัว ทั้งยังชื่นชอบฝึกควบคุมพวกมันจนเชี่ยวชาญ หากจะ มีใครที่ถูกพิษจนตาย แน่แน่นอนว่าผู้ติดตามทั้งสามย่อมตอบว่าเป็นเพราะ พญาพิษอย่างไม่ต้องสงสัย

ขำรับใช้ร่างสูงใหญ่ทำเพียงหันมองหน้ากัน กระแอมไออพร้อมกัน หลังจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดเอ่ยปากอีก มารยาหญิงร้อยเล่มเกวียนเพียงพอจะทำให้ แคว้นแคว้นหนึ่งล่มสลายได้โดยง่าย แล้วมารยาบุรุษผู้หนึ่งที่ร้ายกาจกว่า หญิงงามล่มเมืองเหล่านั้นหลายเท่าเล่า

วันนี้พวกเขาได้คำตอบแล้ว...

เวลาผ่านไปเพียงพริบตาเดียว คุณชายหลงชีวิต ‘รักษาดัว’ อยู่ในจวน ขุนนางสกุลหยางเกือบสิบวันแล้ว ในระหว่างนั้นว่าที่สุหยินคบด้อย่างหยางอิงกลับใช้เวลาส่วนใหญ่่วุ่นวายอยู่กับการดูแลสุขภาพของว่าที่สามีมากกว่าใช้เวลาเตรียมตัวแต่งงานเสียอีก

ว่ากันตามกำหนดการของมารดา นางมีเวลาเพียงสามวันก่อนกลายเป็นสุหยินให้คบดีหนุ่มเต็มตัว นางจึงถูกมารดาแยกออกมาเตรียมตัวตั้งแต่ไก่ยังไม่ทันโห่

ห้องโถงเรือนหลักสกุลหยาง หยางอิงยืนอยู่ในห้อง ปล่อยให้สุหยิน ใหญ่จับลองอารมณ์เครื่องประดับหยกจนเวียนหัวตาลาย มองตามมารดาที่วุ่นวายตั้งแต่เช้าไม่ปรินปากบ่นสักคำ ทั้งสีหน้าและแววตาเปี่ยมไปด้วยความยินดีราวกับผู้ที่จะได้แต่งงานกับคุณชายรูปงามเป็นตัวเอง แม้หยางอิงจะรู้สึกลำบากใจและห่วงกังวลเรื่องสุขภาพของว่าที่สามี ทว่ากลับไม่อาจทำใจขัดขวางความสุขของสุหยินหยางได้

หยางอิงยังคงเฝ้ายิ้มอ่อนโยนระดับมุมปากบาง พลังคิดในใจว่าเสียใจที่ถูกทิ้งไว้คนเดียวจะทำให้ท่านหม่อจ้ดอย่าตามเทียบยาได้หรือไม่ ป่านนี้คุณชายตุ้ยาเดินได้ผู้้นจะตื้นขึ้นมาแล้วหรือยัง หรือแม้แต่คิดว่า หากว่าที่สามีสิ้นสติไปในวันเข้าหอ นางควรเรียกท่านหม่อมาเขียนเทียบยาหรือเชิญขุนนางผู้น้อยสักคนมาเป็นพยานการจากไปกัน

“เจ้าในตอนหนึ่งดงาม ทั้งยังแตกต่างจากข้าในวัยเยาว์อยู่มาก หากเป็นเจ้าในตอนนี้ ต่อให้ผู้อื่นเอาหญิงงามลุ่มเมืองมาให้สามีเจ้า ข้าก็คาดเดาได้ว่าเจ้าจะไม่มีทางถูกหมางเหมินเป็นแน่” แม้สุหยินหยางจะเปี่ยมความยินดีอย่างเหลือล้น ทว่าประโยคที่เปล่งออกมากลับคล้ายรำพึงรำพันถึงชีวิตของตัวเอง

หยางอิงนั่งเฉยบ อดนึกถึงน้องชายน้องสาวต่างมารดาในจวนพวกนั้นไม่ได้ แม้สุหยินหยางจะไม่ได้ถูกสามีหมางเหมินเช่นสุหยินใหญ่ตระกูลอื่น ที่ต้องสู้รบตบมือกับบรรดาอนุภรรยาในจวนสามีของตัวเอง แต่ถ้าจะกล่าวว่

นายท่านหยางยังรักใคร่ทะนุถนอมนางเช่นวันวานนั้น ก็เอ่ยได้ไม่เต็มปากเช่นกัน ด้วยตั้งแต่สูญหินใหญ่แต่งเข้ามาจนขุนนางสกุลหยาง ก็รับหญิงงามตามมานับสิบนาง แม้พวกนางจะไม่มีใครได้เลื่อนขึ้นเป็นสูญหินรองสักนาง ทว่ากลับมีสามถึงสี่นางที่ได้รับความโปรดปราน จนให้กำเนิดคุณชายและคุณหนู น้อยออกมาให้สกุลหยางชื่นชม

แม้จะกล่าวว่าถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นคนสกุลหยางสายรองอยู่วันยังค่ำ แต่ถ้าสูญหินใหญ่ยังไร้ข่าวคราวการตั้งครมภ์ไปอีกสักห้าปีสิบปี นายท่านหยางต้องถูกกดดันให้เลื่อนขึ้นอนุภรรยาที่ให้กำเนิดคุณชายสักคนขึ้นเป็นสูญหินไม่ช้าก็เร็วแน่

ดวงตาทงส์เหลือบมองนัยน์ตางามของมารดา นอกจากความยินดีอย่างเปี่ยมล้นแล้ว นางไม่พบความโศกเศร้าหรือตัดพ้อในดวงตาคู่นั้นสักครึ่งส่วน ไม่รู้จะกล่าวว่านางไม่ใส่ใจหรือทานทนจนเฉยชาไปแล้วดี

หยางอิงกัฒม์ริมฝีปากบางอย่างไม่รู้ตัว เมื่อนึกถึงคุณชายคหบดีในเรือนผู้นั้นแล้วจึงถอนหายใจ จะด้วยความโล่งอกหรือสับสนมึนงง แม้แต่นางยังไม่แน่ใจ

สามีที่เรียบง่ายผู้นั้น เป็นเพียงคหบดีไร้ตำแหน่งไร้หน้าตาในแวดวงขุนนาง แม้จะดงามหล่อเหลาเกินไปบ้าง ทว่าเพื่อไว้หน้าให้เกียรติบิดาของนาง เขาต้องให้นางเป็นคนดูแลทรัพย์สินภายในบ้านอย่างไม่อาจปฏิเสธ

มีตระกูลใดอยากได้เขยเป็นคหบดีไร้ตำแหน่งกัน ยิ่งรู้ว่าเขาถูกสูญหินควบคุมภายในบ้านไว้ด้วยแล้วยิ่งไม่มีใครหักใจส่งบุตรสาวที่รักใคร่ตั้งแก้วตา ดวงใจเข้ามาได้ลงคอ

สีหน้าหยางอิงยังคงอ่อนโยน ดูงดงามราวกับตุ๊กตาระเบียงเคลือบ แม้นางจะไม่ได้ทำเรื่องอันใด ทว่าสาวใช้ในห้องกลับไม่มีใครกล้าเงยหน้าขึ้นมอง หยางอิงกวาดตามองสาวใช้พลางคิดว่าหากแต่งเข้าบ้านสามีไปแล้ว นางจะเป็นคุณหนูสูงศักดิ์ที่ทำให้หวาดกลัวไม่กล้าแตะต้อง หรือเป็นแม่สื่อที่ดูร้ายจนสามีไม่กล้าเหิมเกริมดี

หากเทพธิดาชื่อเม็งบนแดนเขียนทราบความคิดในศีรษะเล็กเข้า นางคงได้แต่มองชะตาชีวิตของหยางอิงในมือตัวเองแล้วส่ายหน้าอย่างอดไม่ได้เป็นแน่

ไม่กล้าแตะต้องหรือ

ไม่กล้าเหิมเกริมหรือ

หรือ... ที่แท้เจ้ากำลังกล่าวถึงชะตาชีวิตของใครกัน

ระเบียงข้างเรือนเดี่ยวทางทิศตะวันออก คุณชายหลงชิวเอนตัวพิง พนักเก้าอี้ก๊วยเฟย ทอดสายตามองออกไปยังสวนบุปผชาติ นี่นับเป็นหนึ่งในเรื่องที่เขาทำระหว่างรอว่าที่ผู้หยินเป็นประจำ

คุณชายหลงชิวเอนเวลาว่างเข้ายามอยู่³ คิ้วเข้มขมวดมุ่น โบกมือเป็นสัญญาณเรียก ชายชุดดำคนหนึ่งก็เดินออกมาจากมุมลับตาคน

“มาได้แล้วรี ข้านี้กว่าองค์กรข้าจะล้นตายตกไปตามกันแล้วเสียอีก” แม้ใบหน้าจะประดับรอยยิ้มทว่าน้ำเสียงที่ใช้กลับแผ่กลิ่นอายสังหารบาตรลึกไปถึงกระดูก

ชายชุดดำชะงัก ร่างสั่นเทา เหงื่อเย็นไหลโซมกายจนชุดตัวในเปียกชื้นแนบกับผิวแทบทุกส่วน

“นายท่านโปรดละเว้นข้าน้อยลักรั้ง”

ชายชุดดำคุกเข่าลงกับพื้น โชกศีรษะอ่อนน้อมร้องขอชีวิต น้ำเสียงแสดงความสะทึงกลัวเหลือจะกล่าว เพียงครู่เดียวกลิ่นคาวเลือดก็อบอวลคละคลุ้งไปทั่วบริเวณ แม้คุณชายหลงชิวจะยังคงยิ้มมุมปาก ทว่านัยน์ตาดำขลับกลับแสดงความยุ่งยากใจปนเบื่อหน่ายอย่างไม่ปิดบัง

เมื่อใหญ่ดังพัดออกจากปलอก แล้วคลี่ออกป้องครึ่งหน้าโบลมแผ่วเบา ราวสุดจะทนกลิ่นคาวเลือด

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. – 12.59 น.

“เจ้าติดตามข้างกายข้ามานานสิบปี สมควรจะรู้อยู่แก่ใจว่าข้าไม่เลือกใช้คนที่ไม่ไว้ใจ หากพลาดไปครั้งหนึ่งแล้วเจ้าก็ไม่สมควรร้องขอโอกาสครั้งใหม่”

ชายชุดดำคุกเข่าแข็งค้ำ สายตาเหม่อมองไปด้านหน้าอย่างไร้จุดหมาย ปลายหาง คล้ายสติล่องลอยออกไปไม่สมประกอบดีเสียแล้ว

คุณชายหลงชีวนั่งมองทางด้านขวาแล้วออกคำสั่ง

ฟุบ!

ก่อนชายชุดดำจะทันรู้สึกตัว ศีรษะของเขาก็หลุดออกจากบ่าตกลง กลิ้งหลุนๆ บนพื้นเสียแล้ว คุณชายหลงชีวยกหน้าเป็นสัญญาณ องค์กรข้าอีกนายหนึ่งก็ก้าวเท้าออกมากุมมือโค้งกายคารวะผู้เป็นนายอย่างเรียบร้อย ทีหนึ่ง ก่อนก้มกวาดร่างไว้วิญญาณของอดีตสหายร่วมรบอย่างรู้หน้าที่

ในความเงียบไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าใด องค์กรข้าจึงเก็บกวาดสภาพนองเลือดเสร็จ จากนั้นก็กล่าวลานายท่าน ก่อนจากไปยังอดสมเพชร่างไว้วิญญาณของสหายไม่ได้

บรรดาอนุภรรยาของนายท่านถึงเขาจะไม่เคยเห็น ทว่าก็รู้ว่าแต่ละนางงดงามเสียยิ่งกว่าบุปผางามในวังหลวง นายท่านหลงชีวมั่นไม่ค้อย่างกรายเข้าไปใกล้เหล่าบุปผางาม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะสามารถเที่ยวเกี่ยวพาหญิงงามเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องเสียอะไร

ได้เซยชมบุปผางามของผู้อื่นแลกกับชีวิตหนึ่งชีวิตของตัวเอง กวาดตามองหาอย่างไรก็พบโคมสะคราญได้ทั่วทุกแคว้น เขาไม่โง่งมถึงขั้นแลกลมหายใจกับของพรรค์นั้นหรอก

“ตื่นแล้วหรือ” เสียงหวานใสดังขึ้นจากด้านหลัง

คุณชายหลงชีวมั่นรู้สึกถึงการมาของเจ้าของเสียง ชั่วลมหายใจหนึ่ง เขาจึงผงะ เผลอแผ่กลืนอายสังหารป้องกันตัวออกมาโดยไม่รู้ตัว ก่อนค่อยๆ หันมองร่างอรชร บรรยากาศรอบข้างค่อยๆ ผ่อนคลายลง แม้แต่น้ำเสียงของ

เขายังลดลงหนึ่งระดับกันไม่ให้หญิงงามติดใจสงสัย

“เสียมารยาทแล้ว ข้าไม่อาจออกไปรับคุณหนูหยางด้านนอก ต้องโทษร่างกายทรุดโทรมนี้”

เขายกร่างกายมาเป็นข้ออ้าง แค่นี้ก็เพียงพอจะทำให้หยางอิงรู้สึกลึกผิดมากแล้ว ทั้งลูกแพรไหมพิชทั้งพญาพิชจากเมืองปีศาจที่เขารอดตายมาได้ ก็ถือว่าฝันชะตาฟ้าลิขิตมามากพอแล้ว นางรีบวางถาดอาหารวางกับน้ำชาลงบนโต๊ะข้างเตียง ประคองร่างสูงออกจากเก้าอี้กุ่มเฟยอย่างเบามือราวประคองขวดกระเบื้องที่แตกง่ายขวดหนึ่งไม่ให้พลัดตกไป

หลงชิวเวยเหลือบมองหยางอิงอีกครั้ง เชี่ยวชาญทั้งพิชและสมุนไพร ทั้งยังไม่ขาดตกบกพร่องด้านงานบ้านงานเรือนสักอย่าง หากจะตกแต่งเพื่อบางไว้ในเรือนเหมือนหญิงนางอื่นคงต้องคิดใหม่เสียแล้ว

“ข้าเป็นเพียงคหบดีไร้ตำแหน่ง คุณหนูไม่เกี่ยงหรือที่ต้องเดินทางไปค้างต่างบ้านต่างเมืองกับข้าตลอดเวลา”

หากวางไว้ในจวนสักเมืองหนึ่ง ดีไม่ดีเกิดนางอยู่ว่างไม่มีอะไรทำ ลูกขึ้นมานั่งสืบหาข้อมูลญาติมิตรรวมถึงบรรดาอนุภรรยาของเขาเข้า หากเขาเผลอเพียงชั่วครู่ จะไม่เกิดการสังหารหมู่ขึ้นหรืออย่างไร

“ผู้อื่นกล่าวว่าแต่งตามไก่อ่ตามไก่อ่ แต่งกับสุนัขอยู่กับสุนัข ถึงอิงอิงจะมีความกล้าเพียงใด ก็ไม่มีความกล้าพอจะขัดธรรมเนียมประเพณีหรือเจ้าค่ะ” หยางอิงเอ่ยตอบเสียงหวาน มือบางรินชาหอมหมื่นลี้ควั่นหอมกรุ่นให้คุณชายรูปงาม

ดวงตาสีฟ้าประกายประกาย คุณชายผู้นี้แค่มิใช่คมมากหนอยเท่านั้นแหละ ถึงได้มาเจอนางในสภาพนี้ได้ หากเจอข้างนอกแล้วเห็นเรื่องน่าอัปยศของนางตั้งแต่แรกพบอย่างวันก่อน ยังหวังจะได้เดินกลับเรือนอยู่อีกหรือ อย่าฝันกลางวันไปหน่อยเลย

ต้องขอชี้แจงก่อนว่า คนสกุลหยางที่หยางอิงสนิทใจด้วยนอกจากสาวใช้คนสนิทสองนางแล้ว ก็มีเพียงฮูหยินใหญ่สกุลหยางเท่านั้น อนุภรรยาหรือ

พี่น้องต่างมารดาคนอื่นนางล้วนไม่เห็นอยู่ในสายตาทั้งสิ้น ไม่ได้เป็นพี่น้องมารดาเดียวกันย่อมไม่สนิทใจกันอยู่แล้ว ยิ่งต่างสายเลือดกันหยางอิงยิ่งไม่อยากจะเหลียวแล หากมิใช่มารดาแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ถ้านางยังไม่ยอมออกรื้อน ชีวิตสงบสุขในเรือนอย่าหวังว่าจะเรียบง่ายอีกต่อไป นางย่อมไม่มีทางยอมคุณชายแปลกหน้าผู้หนึ่งได้ถึงเพียงนี้หรอก

แม้ในศีระเล้กจะสับสนหม่นหมองมากมายหลายประโยค ทว่าความรู้สึกผิดชอบชั่วดีจากลูกแพรไหมพิษและหน้าที่ของภรรยาบังคับไว้อยู่ หยางอิงจึงไม่ได้กล่าวออกไป

หญิงงามยิ้มอ่อนโยน ดวงตาหงส์หยกคล้ายพระจันทร์เสี้ยว แก้มขาวเนียนแต่มีสีชาตอ่อนๆ ชวนให้คนอยากทะนุถนอม

เหลาสู่ราชำกัแพงเมืองทางทิศใต้มีชายวัยฉกรรจ์นับสิบคนปิดเหลา
สุรา ตั้งวงดื่มสุราสเฝ้าตร้อนตั้งแต่หัววัน เมื่อเห็นว่ารอบด้านมีแต่คนกันเองปากจึงเริ่มอยู่ไม่สุข กล่าวถึงข่าวสารแปลกใหม่ในเมืองหลวงอย่างสนุกสนาน

“แม่นางเมื่อคราวก่อนพวกเจ้าเอาไปจัดการให้เรียบร้อย อย่าให้พวกทหารยามเห็นเสีย” ชายร่างบึกบึนที่เหมือนจะเป็นหัวหน้ากลุ่มว่า

“ไธ่พี่ใหญ่ แม่นางคนนั้นข้าชายเข้าหอคณิก้าไปตั้งนานแล้ว ได้เงินมาหลายตำลึง ถึงได้มาปิดเหลาสู่ราชำกัแพงพวกเรารั้งกลุ่มอย่างไรเล่า” ลูกน้องคนหนึ่งเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ ดวงตาเฉียงหรีลงอย่างไม่น่าไว้วางใจ

พวกคนที่ร่ำสุราอยู่กล่าวชมเชยและลำทับขึ้นมำทันนี้ “เป็นเพราะความคิดพี่ใหญ่แท้ๆ พวกเราพี่น้องถึงอยู่ดีกินดีกันแบบนี้ คราวหน้าพวกเราเลี้ยงเจ้าสาวที่ใหญ่น้อยดีหรือไม่ อย่างไรบ้านเดิมและบ้านสามกัก็ไม่มีใครกล้าร้องเรียนอยู่แล้ว”

ที่แท้คนพวกนี้ก็คือโจรที่คอยดักปล้นขบวนเกี้ยวเจ้าสาว พวกมันยิ้มอย่างเหิมเกริม ทำมาเป็นปีๆ ยังไม่เคยเห็นสกุลใดกล้าแจ้งเรื่องไปยังขุนนางท้องถิ่นสักสกุล ของหายเอากลับคืนไปได้ ทว่าจะมีใครกล้าเอื้อมือเสียงรอรับ

หญิงที่รู้จักว่ามีมลินกลับเข้าบ้านกัน

“ข้ารู้มาว่าอีกสามวันคุณหนูใหญ่สกุลหยางก็จะออกเรือนไปกับคหบดีไว้ตำแหน่งผู้หนึ่ง โฉมสะคราญในเมืองหลวงคงจะหายไปอีกแล้วสินะ” ชายร่างอ้วนผิวแดงระเรื่อจากฤทธิ์สุราว่าพลางหมายมาด

“จะว่าไปตอนที่สกุลหยางบอกว่ามีคุณหนูคนโตเป็นคุณหนูหยางอิงซำยังตกใจไม่หายเลย” ชายอีกคนว่า อดนึกถึงเมื่อห้าปีก่อนมิได้

ใครรู้อยู่แล้วลึถึงจะแปลก พวกมันนึกว่าสุหยินใหญ่เป็นแม่ไก่ไม่ออกไข่เสียตั้งนาน ที่แท่นกลับแอบซ่อนไข่ใบงามไว้หลบสายตาผู้คน รู้ตัวกันอีกทีก็ตอนไข่ฟักออกมาเป็นโฉมสะคราญที่ไม่อาจจะสายตาได้ผู้หนึ่งแล้ว

“โซลี เตียวนี้ข้าถามอะไรลูกพี่ลูกน้องที่รับใช้ในจวนสกุลหยางพวกนั้นก็ไม่ว่าจะอยากตอบแล้ว ไม่รู้มีความลับอะไรกันนักหนา”

ร่ำสุรากันแต่หัววัน กว่าจะรู้ตัวคนทั้งโต๊ะก็คอบคอบอ่อนเมาไม่ได้สติกันแล้ว ยิ่งดึกคำพูดของพวกมันยิ่งเรื่อยเปื่อย พุดกันไปวนมาจนแทบจับใจความไม่ได้

“ช่วงแรกๆ พวกมันก็บอกอยู่หรือว่าไม่รู้เหมือนกันว่าสุหยินหยางมีคุณหนูใหญ่ตอนไหน แต่ไปๆ มาๆ กลับบอกว่าไม่เคยพูดเสียอย่างนั้น บอกว่าดูแลรับใช้ เห็นคุณหนูมาแต่เด็ก ฤย! ปากพูดอย่างเตียวนะสิไม่ว่า! ตอนแรกพวกมันพูดอย่างนี้เสียที่ไหน”

เสี่ยวเอ๋อร์ในเหลาสุราคนหนึ่งยกอาหารมาส่งให้แขกบนโต๊ะ ตักโจ๊กแปดทรัพย์ที่เห็นลูกพุดแดงเคียงกับข้าวจนเปื่อยและธัญพืชหลากหลายชนิดส่งกลิ่นหอมใส่ถ้วยให้เหล่าชายฉกรรจ์

ชายร่างผอมแห้งกล่าวขึ้นอย่างสงสัย “เจ้าเพิงมาใหม่หรือ ข้ายังไม่เคยเห็นหน้าเจ้าสักครั้ง”

เสี่ยวเอ๋อร์ยิ้มรับอย่างเป็นธรรมชาติ “พอคร่ำกลัวว่าพวกท่านจะร่ำสุราจนแทบท้องเลยให้เด็กกันคร่ำอย่างข้าสวมชุดเสี่ยวเอ๋อร์เอาโจ๊กแปดทรัพย์มาให้เจ้าค่ะ”

เสี่ยวเอ๋อร์ตักใจทำให้ชายฉกรรจ์ทุกคน แล้วจึงแยกตัวออกไปอย่าง
เงียบเชียบ

ดวงจันทร์เริ่มคล้อยต่ำลงหลังเขา นอกเหลาสู่รา เสี่ยวเอ๋อร์เมื่อรู้
เปลี่ยนมาสวมชุดผ้าป่านสวมหมวกฟางแบบชาวเมืองปกติ ความมืดยามค่ำคืน
บดบังรอยยิ้มบิดเบี้ยวแผ่กลืนอำมหิตไว้ได้อย่างแนบเนียน

รุ่งเช้าชาวเมืองต่างพากันมามุงดูเหลาสู่ราที่เมื่อคืนยังอยู่ดี ทว่าเช้านี้
กลับไม่ต่างจากบ้านร้างสักแห่งเสียแล้ว ภายในเหลาสู่รา มีเพียงถ้วยชาม
กระจัดกระจาย เกิดต้นถั่วต้นพุทราและเถาวัลย์พืชรื่นแผ่กิ่งก้านสาขาไปทั่ว
แม้แต่บนผนังยังมีเถาวัลย์ที่เจริญเติบโตอย่างผิดปกติปกคลุมไว้มิด

หากสังเกตให้ดีจะเห็นว่าต้นกำเนิดของพืชพวกนี้อยู่ที่โต๊ะไม้ตัวเดียวกัน
นับดูแล้วมีสิบต้น จำนวนเท่ากับชายฉกรรจ์เมื่อคืนอย่างน่าประหลาด

สาม

**พิธีแต่งงานจะถูกจัดขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้น แน่แน่นอนว่าหยางอิงรู้สึก
ประหม่าอย่างยิ่ง**

จากเรื่องหนอนครั้งก่อนฮูหยินใหญ่กับนายท่านหยางกังวลว่าคุณชาย
ในเรือนจะป่วยด้วยโรคพิศดารอันใดอีก จึงเรียกท่านหมอมามากฝีมือไปเฝ้า
คุณชายสกุลหลงชิวทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อไม่ให้เกิดเหตุร้ายกับว่าที่เขย
คนโต ผู้อื่นที่รู้เรื่องต่างพากันส่ายหน้า คุณหนูหยางอิงมิใช่หญิงงามดาดะต้น
ฐานะมิใช่ต่ำต้อย จะหาเขยร่ำรวยร่างกายแข็งแรงสักคนยอมมิใช่เรื่องยาก
ไหนเลือกคบหบดีตัวเล็กๆ ไร้ตำแหน่งผู้หนึ่ง

ด้วยเหตุนี้บุตรสาวขุนนางบางสกุลจึงแสดงความเสียใจอย่างลึกลับซึ่งให้
แก่คุณหนูหยางอิง แม่นางน้อยส่วนใหญ่ล้วนเคยอิงจากความงามดุจนางปีศาจ
น้อยของหยางอิงทั้งนั้น จวบจนเมื่อได้ยินข่าวที่แพร่กระจายออกไปว่าเขยสกุล
หยางมีดีแค่ใบหน้างดงามโดดเด่น นอกจากนั้นจะเส้นสายตำแหน่งหรือ
ทรัพย์สินเงินทองก็เป็นรองผู้อื่นทั้งสิ้น ไหนจะร่างกายอ่อนแอที่ราวกับว่าหาก
ต้องล้มสักครั้งชั่วยาม⁴ ก็พร้อมจะหวนกลับคืนสู่น้ำพุเหลือองได้ทุกเมื่อนั้นอีก
ความไม่พอใจจึงแปรเปลี่ยนเป็นความเห็นใจอย่างไม่อาจห้าม

ไม่ใช่ว่าคุณหนูทุกคนจะแต่งให้คหบดีที่ดังมาผู้หนึ่งได้ โอกาสล้ำค่าเช่นนี้หากผ่านมาก็ต้องรีบคว้าไว้อย่างไม่ต้องสงสัย ออกเรือนไปต้องตื่นมามองหน้าผู้อื่นทุกเช้า หากเขางดงามปานบุปผา วันนั้นทั้งวันย่อมอึมเอมตามไปด้วย ทว่าต่อให้ชมชอบบุรุษรูปงามสักเพียงใด ก็ใช่ว่าทั้งชีวิตจะนั่งดูซบปรารถนารัชมิตได้เสียหน่อย มีสามีที่พร้อมจากไปตลอดเวลา หากแต่งงานไม่ทันถึงเดือนเกิดเขาจากไปกะทันหันเล่า ฮูหยินของเขาจะไม่กลายเป็นหญิงม่ายตั้งแต่วัยเยาว์ที่ไร้ทั้งหน้าตาและทรัพย์สินสมบัติหรือ

ระหว่างที่หยางอิงแสร้งบางในน้ำอุ่นเพื่อช่วยผ่อนคลาย เสี่ยวซู่ก็นำข่าวจากภายนอกมาเล่าขาน พอรู้ว่าหญิงงามที่เคยส่งสายตาริษยานางนักหนาต่างพากันขุดกรุสมบัติบ้านตัวเองส่งของมีค่ามาให้นางมือเป็นระวิง หยางอิงก็ไม่ว่าจะยินดีหรือเสียใจดี

เสี่ยวจวพรมน้ำปรุงกลิ่นกุยฮวาอ่อนๆ ลงในถังน้ำอุ่นพลงขมวดคิ้วแล้วกล่าว

“คุณหนู ท่านเขยซีโรคเกินไปจริงๆ เขาไร้ทั้งสกุลหนุนหลังไร้ทั้งบิดามารดา ไม่สู้ท่านให้พี่เสี่ยวซู่กินเขาเข้าไปแล้วแปลงโฉมเป็นเขาไม่ดีกว่าหรือ ถึงอย่างไรพอเดินทางออกจากเมืองหลวงไปก็ไม่มีใครติดใจสงสัยอีกแล้ว”

หยางอิงยังไม่ทันจะเอ่ยตอบ เสี่ยวซู่ก็แย่งร่างเจ้าเนื้ออย่างมีอารมณ์เสียแล้ว

“แน่จริงเจ้าก็ไปจับเขากินเองสิ รังหนอนพรรคนี้้นต่อให้มีปราณบริสุทธิ์กว่าเซียนร้อยเท่าข้ายังต้องกลืนหายใจก่อนกลืนลงไป”

เสี่ยวจวมีสีหน้าลำบากใจ อยากตอบกลับอย่างหนักแน่นว่า ‘ข้าไม่เคยกินเนื้อมนุษย์ จะรู้ได้อย่างไรว่าใครกินได้หรือกินไม่ได้บ้าง’ แต่พอสบดวงตางามก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายดุตันของเสี่ยวซู่ ปากเล็กๆ กลับไม่ยอมเอ่ยออกไป

⁴ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วโมง เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงตามเวลาสากล

เสียวซุส่ายหน้าพลางถอนหายใจ ไม่คิดจะกลั่นแกล้งเด็กสาวไร้ทางสู้
อีก จึงหันไปกล่าวเรื่องใหม่กับหยางอิง

“คุณหนูไม่ต้องกังวลนะเจ้าคะ ต่อให้ตอนนี้ข้าน้อยไม่อาจทำใจกลืน
เขาลงคอได้ แต่ถ้าภายภาคหน้าเขาข่มเหงน้ำใจท่านสักครั้ง แม้แต่เจ้าดวงจิต
ข้าน้อยก็จะไม่เหลือให้เขาได้เอาไปเกิดใหม่อีกครั้งแน่”

สาวใช้ที่ชอบชมชู้คุกคามผู้อื่นอย่างเสียวซุสไรท่าที่สำนึกผิด ในดวงตา
งามคล้ายมีประกายไฟลุกท่วม หยางอิงรู้ถึงความภักดีของนางได้แต่ค่อนให้
สาวใช้ไปทีหนึ่ง

“หากภักดีจริงมิใช่เจ้าต้องคืนดวงจิตให้นางแล้วหรือ นั่นต่างหากถึงจะ
ทำให้ข้าไม่ต้องออกเรือนกับคุณชายผู้นั้น”

สาวใช้ทั้งสองปล้นชะงักค้าง ทำเพียงก้มหน้าลงเล็กน้อยแล้วเหลือบมอง
พื้นดิน “ฐูหยินละทิ้งท่านกับท่านชายไปครั้งหนึ่งแล้ว ต่อให้ข้าน้อยคืนดวงจิต
ก็เชื่อว่านางจะยอมกลับไปกับท่าน”

หยางอิงนั่งเงียบไป ภายในใจปวดร้าวราวกับถูกบีบรัด หวนนึกถึงเรื่อง
ครั้งเก่าแล้วค่อยๆ ปิดเปลือกตาบาง ทั้งตัวลงได้น้ำ คล้ายได้ยินน้ำเสียงรักใคร่
ปนโศกเศร้าของหญิงนางหนึ่งก้องในศีรษะเล็ก

ไร้ยศไร้ตำแหน่ง เป็นเพียงฐูหยินของขุนนางไร้ชื่อผู้หนึ่ง ทว่ากลับมี
ความสุขไม่ต้องกังวลเรื่องอันใดมากมาย

หยางอิงเผยรอยยิ้มเหนื่อยล้าก่อนจะโผล่พรุดขึ้นมาจากน้ำ

ฐูหยินใหญ่ตระกูลหยางโฉนจึงยังไม่มีข่าวคราวการตั้งครมรภัยเสียที เรื่อง
นี้หยางอิงรู้ดีที่สุด

ที่นั่นนั่นคือสิ่งที่ท่านต้องการ...

“เสียวซุเตรียมน้ำขิงให้คุณชายหลงชิวหน้อย อีกเดี๋ยวข้าจะกลับมาเอา”
หยางอิงรีบสวมเสื้อคลุมตัวบางสาวเท้ากลับเข้าห้องนอน

ร่างบางพึงเสียดียงก่อนทั้งตัวลงนอนโดยไม่ได้สังเกตรอบด้าน จน
ได้ยินเสียงกระแอมไอคล้ายก้อกระดาก หญิงงามจึงรีบหันมอง เห็นคุณชาย

หลงชิวเกาศีระยัมเอียงอายราวกับเด็กหนุ่มทำสิ่งใดไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง

หยางอิงแนิ่งไม่ไหวติง คุณชายหลงชิวหาได้มีท่าทีคุกคามแต่อย่างใด นางจึงดันตัวลุกขึ้นนั่งบนขอบเตียง ปั่นหน้าขริม แสร้งยิ้มบางเบา ใช้น้ำเสียงนุ่มนวลถามขึ้นอย่างอ่อนโยน ทว่ารู้ไม่ว่าดวงหน้าเล็กของนางขึ้นสีแดงระเรื่อเผยพิรุณแต่แรกเห็นอย่างชัดเจน

“เหตุใดคุณชายถึงได้เข้ามาอยู่ในเรือนข้ากัน”

คุณชายหน้าหยกไม่เพียงไม่เอ่ยปากตอบ เขายังเบือนหน้าหนีก่อนทอดถอนใจเอือกใหญ่ ถอดเสื้อคลุมออกมาคลุมกายให้หญิงงาม ปลายนิ้วเย็นเฉียบที่สัมผัสผิวกายทำให้หยางอิงอดประหม่าไม่ได้

นางเหลือบมองตามนิ้วเรียวยาว ไม่รู้เพราะเหตุใดนางจึงรู้สึกว้าวุ่นได้ รอยยิ้มบางนั้น เขาต้องกำลังปิดซ่อนความลับยิ่งใหญ่บางอย่างเอาไว้ หยางอิงไม่มีความกล้าพอจะซักถาม เกิดเขาเอ่ยปากพูดทุกอย่างกับนางอย่างไร้การปิดบัง นั่นไม่มีทางที่เขาจะไม่ล่วงรู้เรื่องราวจากนางกลับคืนแน่ หยางอิงยังไม่มี ความกล้ามากพอถึงเพียงนั้น

ถึงอย่างไรความลับของบุรุษเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้หนึ่ง หากนางวันเข้าช้าเร็ว เรื่องเหล่านี้ก็ต้องถูกเปิดเผยให้ผู้อื่นล่วงรู้อยู่ดี แต่จะให้เขาลักหลิบเจ็ดสิบปี ไม่สั้นไม่ยาวจนเกินไป นางเพียงใช้ชีวิตเรียบง่ายเป็นสุหยินใหญ่ของคหบดี ไร้อำนาจผู้หนึ่งไปเรื่อยๆ เท่านั้น

ใช้ชีวิตในแคว้นเล็กๆ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้ฝึกตนเป็นเซียนทั้งหลาย กินแล้วนอน ประณิบัติสามี รอดูคนรอบข้างค่อยๆ ชราเนาเปื่อยกันไปทีละคนสองคน...

“เรือนรับรองแขกอบอุ่นเกินไป ข้าได้แต่หวังพึ่งคุณหนูหยางแล้ว”

หยางอิงเงิบไป ย้อนนึกไปถึงนายท่านหยางที่ทำราวกับว่าที่บุตรเขยบอบบางเกินเหตุ จะประคองไว้ในอุ้งมือก็กลัวตก จะอมไว้ในปากก็กลัวละลาย

ท่านหมอลหลายท่านถูกส่งไปรับใช้ใกล้ชิดถึงเรือนรับรอง นั้นรวมถึง

บรรดาผู้ช่วยและข้ารับใช้ผู้ติดตามของท่านหมอล้วนด้วย วันหนึ่งๆ ต้องนอนติดเตียงดื่มยาต้มยาลูกกลอนต่างสูตรจากท่านหมอคนละสองถึงสามอย่าง และยังต้องทนฟังเสียงความวุ่นวายตลอดทั้งวัน เป็นนางก็ต้องหมดความอดทนบ้าง ทว่านั่นไม่ใช่เหตุผลที่ข้าจะมาอยู่ในห้องนอนนาง

“อิงอิงเป็นเพียงสตรีบอบบางผู้หนึ่ง จะช่วยอันใดคุณชายได้บ้างเล่า” อีกนัยหนึ่งคือได้โปรดอย่าหาเรื่องวุ่นวายมาให้นาง

“คุณหนูหยางอย่าได้ถ่อมตัว ทำอย่างไรพวกเขาก็จะยอมจากไปไม่ใช่ ท่านทราบดีอยู่แล้วหรือ อย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นถึงท่านพ่อตา ใจคอท่านจะให้สามีกูกานพ่อตายเกลียดชังตั้งแต่ก่อนออกเรือนเสียหรือ”

คุณชายหลงชิวแทนตัวว่าสามิได้เต็มปากเต็มคำ หยางอิงแม้จะรู้สึกไม่ยินยอมทว่าก็ไร้หนทางจะปฏิเสธ นางฝืนใจกดยิ้มนมุกปาก

“คุณชายอย่าได้กังวลใจไป อีกเดี๋ยวอิงอิงจะโน้มหน้าท่านพ่อให้เอง เจ้าคะ” หยางอิงรับคำ ดวงหน้าเรียวปั้นสีหน้านุ่มนวลอ่อนโยน ทว่าภายในกลับขบเคี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อยังทำอะไรคุณชายตรงหน้าไม่ได้

“โกรธหรือ หากข้าให้สิ่งนี้ตอบแทน คุณหนูจะว่าอย่างไร” คุณชายหน้าหยกล้วงขวดหยกยื่นให้หยางอิง พร้อมกับกล่าวล่ำลាប់สองสามประโยค แล้วขอตัวจากไป

หญิงงามรับขวดหยกมาด้วยสีหน้านิ่งงวย จนร่างสูงของว่าที่สามิเดินจากไปแล้ว นางจึงเปิดขวดหยกออก ร่างพญาพิษปรากฏต่อสายตาที่ละน้อย เมื่อนับดูแล้วหยางอิงจึงร้องขึ้นมาอย่างยินดี พญาพิษจากแดนปีศาจถึงสิบตัว อีกทั้งตัวมันยังอยู่ครบสมบูรณ์ ไม่บาดเจ็บหรือฉีกขาดแม้แต่น้อย คุณชายผู้นี้จะฟุ่มเฟือยจนเกินไปแล้ว

ถ้านางแต่งเข้าไปแล้ว หากร้านสมุนไพรของเขามีของประเภทนี้มากหน่อย นางต้องปรุงยาลูกกลอนขึ้นเลิศชายให้พวกขุนนางได้แน่ ศีรษะเล็กจินตนาการวาดฝันถึงทรัพย์สินเงินทองที่จะได้ก็หัวเราะอย่างยินดี

หยางอิงมัวแต่ปลานปลื้มกับของตอบแทนที่ไม่สามารถหาได้ในเวลานี้

จนลืมนึกไปว่าคุณชายรูปงามเพียงบอกถึงความลำบากใจแล้วจากไปเท่านั้น
ยังไม่ได้กล่าวถึงเหตุผลแท้จริงที่เขาโผล่มาอยู่ในห้องนางลักประโยค

นอกประตูเสี้ยวซุกกำลังยกน้ำซิงมาให้หยางอิงตามคำสั่ง เห็นคุณชาย
หลงซิวเดินผ่านก็ยอประกายแสดงความเคารพ นางมองลอดผ่านช่องประตูเห็น
ท่าทางยินดีของคุณหนู ก่อนหันมองตามหลังคุณชายหลงซิว สุดท้ายจึงก้มลง
มองน้ำซิงในถาดพลางส่ายหน้าทอดถอนใจ

ตัวเองจะโดนขายอยู่แล้วยังช่วยผู้อื่นหาทางเพิ่มเงินอยู่อีก ไม่รู้จะกล่าว
ว่าเป็นคนดีเกินไปหรือโง่งมจนเกินไปดี

ดวงตะวันลอยเด่นเหนียวยอดไม้ แสงสีเหลืองนวลรับยามเช้าสะท้อน
ให้เห็นพื้นถนนปูด้วยพรมแดง ประดับตกแต่งด้วยของมงคลละลานตาตลอด
ทาง

ทว่าสิ่งที่ทำให้ชาวเมืองสนอกสนใจกลับเป็นเรือนหลังหนึ่งที่เพิ่งถูกซื้อ
โดยคหบดีหนุ่มผู้นั้นต่างหาก มิใช่ลือกันต่างๆ นานาว่าเป็นเพียงคหบดี
ธรรมดาหรือใคร ไฉนถึงสามารถหาซื้อเรือนหลังงามบนที่ดินร้อยหมู่
พร้อมทั้งประดับประดาตกแต่งตระการตาถึงเพียงนี้ได้ในเวลาเพียงคืนเดียว
ก่อนวันมงคลกัน

จวนขุนนางสกุลหยาง

ประมาณยามอื่น⁵ หยางอิงก็ตื่น เสียวจูกับเสี้ยวซู่ได้รับคำสั่งจากฮูหยิน
ใหญ่มาก่อนแล้ว จึงนำขบวนสาวใช้เตรียมเครื่องใช้สำหรับล้างหน้าบัวนบก
มาก่อนเวลา

“มาแล้วหรือ” หยางอิงเอ่ยเสียงเบาท่าทางงัวเงียเหมือนเพิ่งตื่นนอน ร่าง
บางยังอยู่บนเตียงราวกระต่ายขนปุยจอมเกียจคร้าน

⁵ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. – 04.59 น.

เสี้ยวซุกวักมือเรียกสาวใช้ที่ถือเครื่องใช้สำหรับล้างหน้าเข้ามา จัดแจงวางไว้อย่างพิถีพิถันสำหรับคุณหนูด้วยตัวเอง เพียงครูเดียวสตรีผมเผ้ากระเซอะกระเซิงบนเตียงก็มีเค้าโฉมสะคราญดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นบ้าง

ราวหัวเวลาสิบห้าครึ่งถ้วย สุหยินใหญ่นำแม่หม่มเตรียมชุดกระโปรงสีแดงมงคลเข้ามาที่ละชั้น ตั้งแต่เสื้อเอี๊ยมตัวในจนถึงเสื้อคลุมตัวนอกสุด สุหยินโบกมือให้แม่หม่มวางชุดไว้แล้วเดินออกไปพร้อมกับสาวใช้ในห้อง จนเหลือเพียงสาวใช้คนสนิททั้งสอง หยางอิง และสุหยินใหญ่อยู่ภายในห้องกว้างเท่านั้น

สุหยินใหญ่นั่งลงบนเตียง หวีเรือนผมดำกลับให้บุตรสาวอย่างเบามือ ภาพเช่นนี้สาวใช้ทั้งสองไม่อาจกล่าวว่าเป็นครั้งแรกที่ได้เห็น เพียงแต่ทุกครั้งที่เห็นพวกนางก็อดทวนนึกถึงความหลังอย่างอบอุ่นหัวใจไม่ได้ หากสุหยินยังเป็นมารดาที่รักใคร่บุตรสาวเช่นเดิมจะดีเพียงใด พวกนางได้แต่รำพึงในใจ

“รอแต่งตัวเสร็จ เจ้าจะนอนต่ออีกหน่อยก็ได้” สุหยินใหญ่กล่าวเสียงนุ่มและไม่ได้เอ่ยอธิบายอะไรเพิ่มเติมอีก

หยางอิงเม้มริมฝีปากบาง ทั้งตัวลงคลอเคลียบนตักสุหยินใหญ่ดูจลัต์ตัวน้อยที่ต้องการที่พึ่งพิงเป็นครั้งสุดท้าย นางได้เป็นบุตรสาวของมารดาเต็มตัวแล้ว ถึงเจ้าบ่าวจะเป็นชายแก่อุปถัมภ์นางก็ไม่เสียใจแล้ว

สุหยินใหญ่ดันตัวหยางอิงขึ้นแล้วช่วยสวมเสื้อผ้าที่ละชั้นอย่างพิถีพิถัน แปลงโฉมโฉมสะคราญดูล้ำค่าราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบชั้นดี

หยางอิงสวมชุดปักลายสีแดงมงคล สีแดงสดขับเน้นผิวขาวนวลสวยสง่า ส่วนชายกระโปรงขลิบดินทองยาวปิดรองเท้าทรงกระถางดอกไม้พื้นหาได้พอดี เวลานี้สุหยินใหญ่ปักปั้นหยกเหลี่ยมทองบนศีรษะเล็กเสร็จแล้ว

“บุตรสาวของข้าวดงามหรือไม่” สุหยินใหญ่พินิจมอง ไม่ว่าจะดูอย่างไร โฉมงามตัวน้อยของนางก็ดูน่ารักน่าชม จึงเงยหน้าถามสาวใช้ทั้งสอง

“คุณหนูงดงามมาก ไม่ต่างจากท่านตอนวัยเยาว์เลยเจ้าคะ” เสี้ยวซุกกล่าวตามความจริง สุหยินในช่วงเยาว์วัยเป็นหญิงงามที่เปี่ยมด้วยความรัก มีทั้งความสดใสและสง่างาม ทว่านางไม่ได้กล่าวประโยคหลังออกไป

อุทัยน้อยยิ่งมึนงงๆ จากนั้นจึงเรียกแม่นมกับแม่สื่อเข้ามาเตรียมตัวให้บุตรสาวต่อ ครั้นเสร็จแล้วนางจึงออกไปตรวจสอบสินเดิมของบุตรสาวข้างนอก

หยางอิงมองตามแผ่นหลังงดงามของอุทัยน้อยที่ยังคงมีทั้งความเตี้ยเตี้ยและอ่อนโยนจนลึบจากสายตา

ไม่ว่าจะภพชาติใด อุทัยน้อยก็ยังเป็นโคมสะคราญดึงดูดสายตาผู้คนตั้งแต่แรกเห็นไม่ต่างจากเดิม ตรงส่วนนี้หยางอิงไม่รู้จะชื่นชมหรือเสียใจดี ความทรงจำที่วางเลือนราวถูกหมอกหนาที่บดบังมานานค่อยๆ ชัดเจนขึ้นทีละน้อย จนดวงตางามฉายแววโศกเศร้า

...

ภาพซ้ำรับใช้ร่ำร้องวิงวอน

ประกายความเจ็บปวดสะท้อนอยู่ในแววตาของโคมสะคราญผู้เป็นนายหญิงของจวนเทพสงครามในตอนนั้น

เสียงโศกคร่ำครวญดังไปทั่วบริเวณ

ในตอนนั้นหญิงงามเพียงแค่นัยมและหัวเราะออกมาทั้งน้ำตาครั้งหนึ่งแล้วพาร่างบอบบางของตนไปยังสะพานวิฆเนสธารอย่างเด็ดเดี่ยว

ก่อนก้าวเท้าเดินข้ามสะพานนางหันมองเด็กหญิงกับเด็กชายที่น่ารักน่าชัง ทั้งสองคือเซียนดอกบัวและเทพสงครามตัวน้อย บุตรสาวบุตรชายของนางกับเทพสงครามผู้หนึ่งที่เหมือนตราประทับติดตัว

ท่านชายตัวน้อยเม้มปากไม่ร้องไห้ไววายอย่างที่คิด โคมสะคราญสบตาเด็กหญิงแวบหนึ่งอย่างเข้าใจ ดวงตากลมโตได้เพียงสาของเด็กลอยลางวิงวอนขอร้องอย่างไม่อาจปิดบัง เซียนดอกบัวน้อยรู้ตัวหลุนสายตาลงจุมมือน้องชายค่อยๆ เดินจากมา

“ท่านพี่ ท่านแม่จะทิ้งพวกเราหรือ” เสียงกังวานใสลั่นเครือ

เด็กหญิงรวบตัวน้องชายเข้ามากอด

“ลำบากเจ้าแล้ว” เซียนดอกบัวลูบศีรษะน้องชายอย่างปลอบโยน เสียงรักใคร่ปนโศกเศร้าของโคมสะคราญที่เคยแอบฟังดังก้องอยู่ในหัวตลอดเวลา

หากเพียงแต่คนที่มารดากล่าวด้วยอย่างรักใคร่นั้นมิใช่บิดาเทพสงคราม เขาเป็นเพียงทหารเขียนผู้หนึ่งเท่านั้น

“ข้าเล่านิทานเรื่องของหญิงงามผู้อภัพให้เจ้าฟังดีหรือไม่” ร่างบางอ้อมน้องชายที่ตัวเล็กกว่าขึ้น เดินห่างจากความวุ่นวายด้านหลังไปเรื่อยๆ แล้วจึงเริ่มเล่านิทานให้น้องชายฟัง

“บุตรสาวของเทพผู้หนึ่ง นางเป็นเพียงเขียนตัวน้อย ไม่ได้สืบทอดฐานะอันใด นางเที่ยวเล่นตามประสา แต่กลับถูกเขียนขึ้นมาตามระรานจนเกือบถูกข่มเหง ในช่วงที่นางหวาดกลัวที่สุดได้มีเขียนหนุ่มผู้หนึ่งยื่นมือเข้าช่วยเหลือกลายเป็นเรื่องราววีรบุรุษช่วยสาวงามที่ชวนฟัง” นางเด็ดบุปผางามดอกหนึ่งยื่นให้น้องชาย

“จบแล้วหรือ” ท่านชายตัวน้อยขมวดคิ้วอย่างขัดใจ

เขียนดอกบัวสายหน้า กดยิ้มมุมปากบางเบา “เรื่องราวเกือบจะสวยงาม หากมิใช่เขียนหนุ่มผู้นั้นต้องไปทำสงครามนับสิบปี พวกเขาทำสัญญาต่อกันโดยใช้ตะบคนละคร้อยปีสร้างเขียนน้อยขึ้นมาคนหนึ่งนามว่า ‘ซูเหวิน’ ”

“เดี๋ยวละ ไฉนนามของนางจึงคล้ายสาวใช้ข้างกายท่านพี่ได้เล่า” เด็กชายกุมคางพลางครุ่นคิด

เขียนดอกบัวตัวน้อยทนไม่ไหว ดิดหน้าผากน้องชายไปที่หนึ่ง “จะฟังต่อหรือไม่ พูดมากนักรักเองสิ”

มือเล็กบ้อมยกขึ้นกุมหน้าผาก รีบเม้มปากแน่นแล้วผงกศีรษะให้พี่สาวเล่าต่ออย่างน่ายกน่าขง เขียนดอกบัวที่โตกเศร้าอยู่อดเอ็นดูและหัวเราะไม่ได้ ไฉนจึงสลับกัน กลายเป็นน้องชายช่วยให้นางหายเศร้าใจแทนได้เล่า

“เขียนสาวเฝ้ารอคนรักอยู่ครึ่งปี บิดาของนางไม่เห็นด้วยจึงจับนางหมั้นหมายเสรีจรรพเตรียมให้นางออกเรือนไปกับเทพสงครามผู้หนึ่ง แน่แน่นอนว่านางปฏิเสธ แต่แม่นางจะหนีออกไป บิดาก็ใช้ชีวิตของชายคนรักนางมาเป็นเครื่องมือข่มขู่ สุดท้ายนางจึงต้องออกเรือนกับเทพสงครามผู้นั้น เทพสงครามไม่เคยรักใคร่เขียนสาวแต่แรกแล้ว ลิบปีผ่านไป พวกเขาจึงทำเพียงให้กำเนิด

เด็กชายเด็กหญิงคู่หนึ่งตามความต้องการของประมุขทั้งสองสกุล เมื่อเขียนคนรักของนางกลับมา เขาถามเรื่องราวจากชูเหวินจึงทราบเรื่องทั้งหมด เขาขอพบหญิงคนรัก ทั้งสองพลัดกันแลกเปลี่ยนความหลัง วันต่อมาเขียนสาวจึงแยกทางกับเทพสงคราม แต่นางกลับพบว่าชายคนรักสละร่างเขียนลงสะพานวิญญาณเพื่อเวียนว่ายตายเกิดเสียแล้ว”

“เขียนนางนั้นเจ็บปวดใจอย่างยิ่ง จึงละทิ้งการบำเพ็ญเพียรลงไปเกิดเป็นมนุษย์เพื่ออยู่กับเขากรรมัง” เด็กชายว่า ดวงหน้าเล็กก้มมองพื้น หยดน้ำสีใสไหลรินออกจากดวงตาไร้เดียงสา

เขียนดอแก้ววางน้องชายลง เขยคางเล็กขึ้นสบตา “ความจริงคือเทพสงครามกับเขียนสาวมีท่านชายน้อยด้วยกันเพียงคนเดียวต่างหาก ถึงพวกเขาจะหลอกลวงผู้อื่นได้ แต่ข้ากลับอยากให้อำนาจเขาไว้ สาวใช้ข้างกายข้าเป็นเพียงตัวแทนของชูเหวินเท่านั้น”

ความจริงนี้ทำให้ท่านชายน้อยนิ่งงันไป ชูเหวินตัวจริงหายไปไหน พี่หญิงของเขาเป็นใคร หรือแม้แต่ในหานเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของใคร เขารู้อย่างชัดเจน

เรื่องราวมากมายทำให้ท่านชายน้อยกลายเป็นเด็กเงียบขี้นมไม่พูดจาอยู่แรมเดือน

หลังจากผ่านไปหนึ่งร้อยปี ท่านหญิงจวนเทพสงครามก็หายตัวไปอย่างเงียบเขียนพร้อมกับสาวใช้ข้างกายทั้งสอง นอกจากท่านชายน้อยที่รู้ว่านางหายไปแล้ว เทพสงครามก็แทบจะไม่เอ่ยปากหรือให้ทหารออกตามหาสักครั้ง

ในตอนนั้นคุณชายหลงคิดว่าที่เขยสกุลหยางกำลังนอนเล่นบนหลังคาเรือนอย่างสบายอารมณ์ สีหน้ายังคงนิ่งเฉย แม้มุมปากจะกัดยิ้มนิดบางๆ อย่างไม่คิดปิดบัง

เขาไม่ได้ตั้งใจฟังมารดากับบุตรสาวคุยกัน ต้องโทษที่ประสาทสัมผัสของเขาดีเกินไป และคนด้านในเรือนก็ไม่คิดปิดบัง จนเขาได้ยินแม้แต่เสียงแม่สื่อที่กำลังกล่าวถึงเรื่องวังสันติให้ว่าที่สุหยินที่ดูจะสนอกสนใจอย่างเปิดเผย

มากกว่าคุณหนูในห้องนอนอื่นอยู่มากโขฟัง จนมแม่เป็นฝ่ายเงินอายแทน
 เกิดภายหลังออกเรือนไปแล้วถูกชูหยินจับได้ว่าสามีที่เรียบง่ายถูกย้อม
 แมวขายนานะหรือ ข้าวสารก็กลายเป็นข้าวสุกไปเสียแล้วจะอย่างไรได้
 คุณชายรูปงามนอนคิดพลางรำพึงในใจ หากจะโทษก็ต้องโทษชูหยินที่เป็นสตรี
 ที่น่าสนใจจนเกินไปกระมัง

เลี้ยวชุดีนออกจากเรือนมา หันมองตามเงาทอดยาว เห็นร่างบน
หลังคาเรือนพอดี ทั้งสองสบตากันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นสาวใช้จึงกล่าวข่มขู่
เสียงเย็นชา

“ท่านในตอนนั้นแข็งแกร่งกว่าข้ามาก แต่ถ้าท่านกล้าทำร้ายคุณหนู แม้แต่
เลี้ยวดวงจิตก็อย่าหวังว่าจะนำกลับไปน้ำพุเหลือองได้”

คุณชายรูปงามนิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะกดยิ้มบางเบา สีหน้าเรียบเฉย
ยากจะคาดเดาความรู้สึก กล่าวรำพึงรำพันถึงขุนนางสกุลหยางคล้ายไม่เห็น
สาวใช้ด้านล่างอยู่ในสายตา

“ลำบากท่านพ่อตาต้องรุ่นวายแล้ว”

ร่างสูงตันตัวขึ้นปัดฝุ่นบนตัว ตะปลายเท้าใช้ริชตัวเบาหายออกไป
อย่างเงียบเชียบ

เลี้ยวชุดีตามองตามด้วยสายตาอำมหิต สะท้อนความรู้สึกอย่างเปิด
เผย นางย่อมมองออกว่าคุณชายฐานะไม่ธรรมดาผู้นี้มีความรู้สึกในแง่บวกกับ
คุณหนู ทว่าเป็นความรักใคร่เช่นสามีภรรยาหรือชื่นชมหญิงงามนั้น นางเอง
ยังไม่แน่ใจนัก

หากจะกล่าวว่าแค้โปรดปรานชื่นชมเพียงชั่วครู่ เขากลับถอดหน้ากากออกชิ้นหนึ่งเมื่ออยู่กับคุณหนูตามลำพัง แต่จะว่ารักใคร่เช่นสามีภรรยา เขากลับไม่เอ่ยปาก เก็บซ่อนเบื้องหลังไว้อย่างเงียบเชียบ

เมื่อเสี้ยวจูตามออกมาเห็นพี่สาวคนงามกำลังครุ่นคิดอย่างเหม่อลอย นางจึงเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะเรียกสติ

“รีบกลับเข้าไปเถิด ฮูหยินไล่ให้เข้ามาตามท่านแล้ว” แก้มหนุ่มนิ่มกดลงเป็นรอยบุ๋มตามเสียงหัวเราะ ดูราวกับลูกกระรอกตัวอ้วนที่ตุนอาหารไว้ในกระพุ้งแก้ม

เสี้ยวจูปรายตามอง นางมีสีหน้าอ่อนลงเล็กน้อย

“ไหนข้าจึงเลอะเลือนถึงเพียงนี้ แม้แต่คำสั่งฮูหยินยังลืมนำได้” เสี้ยวจูกล่าวจบก็เรียกร่างเจ้าเนื้อให้รีบตามไปหยิบของ

ก่อนจากไปนางหันมองตำแหน่งที่คุณชายรูปงามนอนอยู่เมื่อครู่ เก็บรอยยิ้มอย่างเงียบเชียบ ไม่ปริปากกล่าวอันใด

หนึ่งเพื่อตัวคุณหนูจะได้หลุดพ้นจากปัญหายุ่งยากเหล่านี้ สองเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้คุณชายผู้นั้นก่อเรื่องวุ่นวายบางอย่างขึ้น และสาม... เสี้ยวจูไม่ปฏิเสธว่านางเพียงอยากปิดบังเรื่องบางอย่างจากคุณหนูเท่านั้น

โฉมสะคราญสองนาง ผู้หนึ่งเป็นนายหญิงที่นางเคาพและรักดี ทว่ากลับละทิ้งทุกอย่างไป ยินยอมเวียนว้ายวักงสารไม่รู้จบสิ้น ไม่เหลียวแลแม้แต่บุตรในไส้ อีกหนึ่งคือคุณหนู ที่นางจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องพรรค์นั้นขึ้นอย่างเด็ดขาด

คุณชายหลงชีวิมีความลับแล้วอย่างไร ขอเพียงเขาสามารถมอบความรู้สึกที่ดีให้คุณหนูได้ ต่อให้ต้องแย่งชิงชีวิตคนรักแล้ว นางก็ยินยอมที่จะรับผลกระทบนั้น

สามารถปกป้องชีวิตเรียบง่ายของคุณหนูได้ถือว่าเป็นความหวังสูงสุดของปีศาจตนหนึ่งแล้ว

“เทพธิดาชื่อเมิ่ง เคารพกรรมมากถึงเพียงนี้ คงมิใช่ท่านร่ำสุราแล้ว

นั่งเทียนเขียนเอาหрокนะ” เสี่ยวซู่หันมองฟ้ารำพึงรำพันต่อว่าเทพธิดาชื่อเมิ่งเจียงๆ

หลังประตูเรือนปรากฏร่างคนชายรูปงามขึ้นในห้องที่ซำรับใช้กำลัง วุ่นวายอย่างเจียบเจียบ เขากวาดตามองรอบห้องแล้วเตาะลั่นที่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากตำหนิ “ที่แท้ฮูหยินสกุลหลงชิวมีฐานะอันใดกัน แม่แต่เรือนนี้พวกเจ้ายังซื้อมาได้”

พอบ้านรับคำตำหนิพร้อมกับหลังเหงื่อเย็นจนเสื้อตัวในเปียกชุ่มติดลำตัว ชายวัยกลางคนได้แต่กู่ร้องอยู่ในใจเพียงคนเดียว

ขอเถอะ! นายท่านเพิ่งสั่งเขาเตรียมเรือนสำหรับแต่งฮูหยินเมื่อคืนนี้ได้เรือนหลังนี้มาก็ดีมากแล้ว ไหนจะพื้นที่รอบด้านที่เขาถนัดซื้อภายในคันทึ่เดียว นั่นอีก ทำถึงเพียงนี้ยังไม่วายถูกตำหนิ พอบ้านอยากรำให้ทว่ากลับไร้น้ำตาลักหยด

ใจคอนายท่านคิดจะให้เขาสร้างคฤหาสน์หลังใหญ่ให้เสร็จภายในคันทึ่เดียวหรืออย่างไร!

หยางอิงสวมชุดแต่งงานตัวยาว คลุมศีรษะด้วยผ้าสีแดงมวงคล แม้ข้างหน้าจะมีรั้งนอนหรืออสุรร้ายขวางนางก็แน่ใจว่าตัวเองไม่มีทางมองเห็นผ่านผ้าคลุมหน้าผืนนี้ไปได้แน่ คนในสกุลหยางตามมาส่งหญิงงามขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวท่ามกลางสายตาเห็นใจของผู้อื่น

ร่างเพรียวระหงสวมผ้าคลุมหน้าลวดลายงดงาม แคผิวขาวเนียนที่โผล่พ้นชายผ้าก็เพียงพอให้แขกหรือผู้ติดตามด้วยความเสียดาย นำเสียดายแทนโฉมสะคราญเหลือเกิน หากนางรอถึงปีหน้า ยามขันทีจากวังหลวงมาคัดเลือกนางใน อาศัยรูปโฉมเ้ายวนราวนางปีศาจ ดีชั่วอย่างไรตำแหน่งต่ำสุดยังเป็นพระสนมชั้นเพยขึ้นนั่งผู้อื่นได้

“น่าสงสารจริงๆ แม่แต่คันทึ่เข้าหอยังไม่รู้ว่าคุณชายผู้นั้นจะสามารถ

ผ่านไปได้อะไรไหม” เสียงดังเรื่องดังขึ้นจากกลุ่มคน

“นั่นสิ แม้คุณชายผู้นั้นจะมีรูปโฉมงามอยู่บ้าง แต่ก็ยังเป็นเพียงคหบดีไร้ตำแหน่งผู้หนึ่ง ร่างกายนะหรือก็บอบบางยิ่งกว่าโยธาเดินได้เสียอีก นับดูหลังจากเข้าเมืองหลวงมาสิบวันก็ล้มป่วยไปเสียเก้าวานแล้ว” เมื่อมีผู้เริ่มสนทนาผู้อื่นจึงได้ทักถามสมทบตามหลังอีกหลายประโยค

“คุณหนูหยางอิงไม่รู้จะมีความสุขหลังแต่งงานได้อย่างไร” สตรีที่ออกเรือนไปแล้วนางหนึ่งกล่าวขึ้นอย่างทนไม่ไหว

“ได้ยีนว่านายท่านหยางเตรียมท่านหมอมามากฝีมือเฝ้ารอบเรือนหอนิใช่หรือ ไม่แน่ว่าท่านหมอล่านั้นอาจจะมียาดีช่วยเพิ่มกำลังวังชาให้คุณชายบ้างก็ได้”

บุรุษคนหนึ่งแย้งขึ้นมาเสียงดังอย่างปลอบประโลม ทว่าเสียงของเขากลับดูจะเป็นเสียงข้างน้อย ผู้คนจึงเริ่มเปิดปากกล่าวประโยคแสนเสียดายกันอีกรอบ

“ยังมีหลังจากออกเรือนอีก คหบดีไร้ตำแหน่งผู้หนึ่งจะมีข้ารับใช้สักเท่าไรกันเชียว จากบุพผาบบอบบางในห้องหอ คงมีใช้ต้องคอยรับใช้สามีเช่นข้ารับใช้จนร่างกายทรุดโทรมหรอกนะ”

“อีกอย่าง... ร่างกายอมโรคเช่นนั้น ใครจะรู้ว่าอีกหน่อยเขาจะล้มหมอนนอนเสื่อแล้วจากไปหรือไม่ คุณหนูหยางอิงออกเรือนไปไม่มีทรัพย์สินสมบัติ ทั้งยังไม่สามารถให้กำเนิดบุตรชายได้ อีกหน่อยมีใช้ต้องกลายเป็นหญิงม่ายตั้งแต่วัยเยาว์ ใช้สินเดิมไปตลอดชีวิตกระมัง”

ผู้คนกล่าวตามกันไปเรื่อยๆ บุรุษเริ่มรู้สึกท้อใจและเสียดายแทนเจ้าสาว

“โหมยิ่งฟังพวกเจ้าพูดข้าถึงยิ่งรู้สึกเสียดายหญิงงามกัน” ในที่สุดบุรุษที่แย้งขึ้นจึงเริ่มคล้อยตามเสียงส่วนมากอย่างเสียมิได้

โหมสะคราญในชุดสีแดงมรกตภายในเกี้ยวแฉ่งสีด้าทะเมน เทบอยากโผล่ออกไปทวาดคนพวกนั้นให้เสียบเสียงลงเสียเดี๋ยวนี้

จะนิทานเรื่องอันใดกันก็ช่างเถิด รอนางนั่งเกี้ยวเจ้าสาวผ่านไปอย่าง

เจ็บสบสั๊กพักหนึ่งไม่ได้หรืออย่างไร ดีชั่วอย่างไรคนที่พวกเขากำลังนิทานกันอยู่ก็เป็นถึงว่าที่สามของนางเชียวนะ! ทว่าคนด้านนอกไม่สามารถได้ยินเสียงตะโกนก้องภายในความคิดของหญิงงามได้ หยางอิงจึงได้แต่นั่งสงบจิตใจ ผึกฝนลมปรายในเกี้ยวไม่ให้ตะบะแตกไหลหน้าออกไปทำลายภาพลักษณ์โฉมสะคราญผู้อ่อนโยนผู้กาลเทศะลงด้วยน้ำมือตัวเอง

“คุณหนู ท่านจะไม่ได้แย่งลักคำหรือเจ้าคะ” เสี่ยวจูที่อยู่ด้านนอกถามออกมาอย่างอดไม่ไหว

“...” หยางอิงในชุดมวงคลสีแดงเพียงนั่งเฉยไม่ได้เอ่ยปากออกไปปฏิเสธไม่ได้ว่าความคิดภายในศีรษะแทบไม่ต่างจากผู้อื่นเท่าใดนัก นางเพียงรู้สึกไม่ชอบใจที่ถูกผู้อื่นซ้ำเติมในจุดที่รู้ตัวอยู่แล้วเท่านั้น

เสี่ยวจูเหมือนจะทราบความคิดภายในศีรษะเล็ก นางส่ายหน้าอย่างระอากใจ แวบหนึ่งอดคิดไม่ได้ว่าหากคุณชายหลงชีวิตราบความคิดของว่าที่ภรรยาตัวน้อยเข้า เขาจะแสดงสีหน้าเช่นใดออกมาอีก

เกี้ยวเจ้าสาวเคลื่อนตัวออกจากจวนขุนนางสกุลหยางตัดผ่านถนนใหญ่
มุ่งตรงไปยังเรือนหลังงามของคุณชายคหบดี

เมื่อออกห่างจากบ้านเดิมมา ภายนอกยิ่งเจ็บเสียงลง เมื่อได้อยู่ในที่แคบและเจ็บสบหึงงามจึงได้มีโอกาสไตร่ตรองเรื่องราวก่อนหน้า นับตั้งแต่ครั้งแรกที่ลืมหัดจนถึงทุกวันนี้ นางเป็นเพียงเชียนตัวเล็กที่ถูกสร้างจากตะบะอันน้อยนิดเท่านั้น ในความเป็นจริงมันไม่มีทางสำเร็จได้ ทว่าสุดท้ายนางกลับสามารถลืมหัดขึ้นมาจากดอกบัวในวันที่เชียนชายหญิงทั้งสองต้องแยกจากกันพอดี

นางฟิงเชียนหญิงเล่าเรื่องราวความรักของตัวเองทุกคืนราวฟิงนิทาน ก่อนนอนจนท่องจำขึ้นใจ เป็นเพราะนางเรียนรู้ได้รวดเร็วมากกว่าเชียนปกติหลายสิบเท่า สามารถเรียกเกราะบุปผาออกมาได้ตั้งแต่ฤดูกาลแรก และนางยังหลบซ่อนฝึกตนบำเพ็ญตะบะอยู่ในดอกบัวของตัวเอง วันเวลาผ่านไป

ไว้วันคืน เมื่อออกจากดอกบัวครั้งที่สองเวลาก็ล่วงเลยไปถึงครึ่งปีแล้ว

เขียนหญิงกำลังจะออกเรือนกับเทพสงคราม แม้นางจะเฉลียวฉลาด ทว่าในปีแรกนางยังไม่สามารถแยกแยะความลัษณ์ของใครต่อใครได้ เมื่อถูกเรียกขานเป็นท่านหญิงจวนเทพสงครามนางถึงเริ่มเรียนรู้

แม้เทพสงครามจะดูแลนางไม่ต่างจากบุตรสาวของตัวเองจริงๆ ทว่ากลับไม่สามารถมอบความรักใคร่เอ็นดูเช่นเดียวกับบุตรชายเพียงคนเดียวได้ แม้มารดาจะไม่ได้เกลียดชังน้องชาย แต่ถึงอย่างไรบุตรชายกับสามีที่ให้ความผูกพันก็ต้องมีความสำคัญน้อยกว่าบุตรสาวที่สร้างกับชายคนรักอยู่แล้ว

เทพสงครามเป็นรองแค่เพียงเง็กเขียนฮ่องเต้เท่านั้น ตำแหน่งสูงสุดที่เขียนหญิงไขว่คว้าเพื่อบุตรสาวคือตำแหน่งพระชายาเอก ในจวนใหญ่เด็กทั้งสองเป็นรองเพียงเทพสงคราม ถึงมารดาจะสละร่างเขียนไปแล้ว ผู้อื่นก็ไม่กล้าข่มเหงท่านหญิงท่านชายแห่งจวนเทพสงคราม

หยางอิงยิ้มขึ้นเมื่อนึกถึงอดีตท่านชายตัวน้อย ก่อนเขาจะกลายเป็นท่านชายผู้นำเกรงขาม แก้มนุ่มๆ ของเขาเคยอวบอ้วนเสียยิ่งกว่าผลท้อ ทำให้นางอดใจบับเข้าคำหนึ่งจนน้องชายร้องไห้ลั่นจวนไม่ได้

“เสี่ยวซู เจ้าคิดว่าเด็กคนนั้นจะโตขึ้นเพียงใดแล้ว”

เสี่ยวซูชะงักกลางครั้นคิดตามคุณหนู เด็กคนนั้นต้องหมายถึงท่านชายเทพสงครามอย่างไม่ต้องสงสัย “เขาต้องกลายเป็นท่านชายที่สง่างามผู้หนึ่งไปแล้วแน่”

หยางอิงอยากเห็นสีหน้าเสี่ยวซูยามกล่าวคำจึงแอบเลิกม่านเกี้ยวสีแดงมุงคลขึ้น เมื่อมองออกไปกลับเห็นเพียงเสี่ยวจวนางเดียวเท่านั้น ดวงตาหงส์กวาดมองรอบด้าน เสี่ยวซูที่เพิ่งเอ่ยตอบหายไปไหนไม่ทราบ ทั้งไว้เพียงกลิ่นหอมระรวยของบุปผชาตินานาพรรณผสมกับกลิ่นอายวันมงคล

“ปล่อยมือเถิด ก่อนถึงแยกหน้า ข้าจะยังไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกซูหยินหยาง” เสียงนุ่มทุ่มแปลกหูดังขึ้นไม่ไกลจากด้านหลัง

“ฮือ!” หยางอิงรีบหันขวับไปมองด้วยสีหน้าตกตะลึง บุรุษในชุดแดง

มงคลก็เช่นเดียวกัน เขากดมุมนปากส่งยิ้มบางเบาเพียงพอให้ผู้อื่นลุ่มหลงโดยไม่ต้องเอ่ยคำ

แก้มเนียนขึ้นสีแดงระเรื่อมีเลือดฝาด ดวงหน้างามส่วนที่โผล่พ้นผ้าคลุมหน้าดูยั่วเย้าราวนางจิ้งจอก ภายในเกี้ยวมงคลไม่อาจกล่าวได้เต็มปากว่าพอจะให้บุรุษวางสูงผู้หนึ่งนั่งเบียดกับเจ้าสาวได้อย่างสบายตัว

ขะหยางอิงทำท่าจะเอ่ยปากเกี้ยวเจ้าสาวก็หยุดลง ม่านประตูกถูกเปิดออกพร้อมสายตาทิ่มแทงของเสี่ยวซูที่มองไปยังคุณชายหลงชิวซึ่งอยู่ข้างกาย ขะหยางอิง รวากับว่านางรู้อยู่ก่อนหน้าแล้ว เพียงแต่น่าจะเข้ามาห้ามไว้ไม่ทันเท่านั้น

“คล้ายกับว่าก่อนเข้าพิธีท่านทั้งสองห้ามพบหน้ากันนะเจ้าคะ” เสี่ยวซูที่มีสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นเล็กน้อยกล่าวติเตียนบุรุษตามตรง

ขะหยางอิงพบทางรอด นางถูกจับได้ว่าแอบเปิดผ้าคลุมหน้ากับม่านหน้าต่างออกด้วยความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ทว่าที่สามีนางกลับบุกมาถึงในเกี้ยวจนถูกจับได้ หากจะกล่าวว่าใครถูกใครผิดให้มารดาฟังจริงๆ ละก็ นั้นย่อมไม่ต่างจากการสารภาพความผิดของตัวเองกลางๆ

หญิงงามช่วยสาวใช้ของตัวเองเชิญคุณชายหลงชิวออกจากเกี้ยวเจ้าสาว ผู้อื่นกล่าวว่าคืนเข้าหอล้ำค่าดังทองคำพันชั่ง ตอนนี้ขะหยางอิงมีสาวใช้เป็นกระแจะคุ้มกายแล้วอย่างไรเล่า ถึงอย่างไรสาวใช้ก็ไม่มีทางเข้าไปถึงในห้องหอได้สักหน่อย

ก่อนคุณชายหลงชิวจากไปและขะหยางอิงจะเอาผ้าคลุมหน้าลง นางพลอสบกับดวงตาคม รูสึกรวกับว่าตัวเองเป็นลูกกระต่ายตัวน้อยที่กำลังถูกอสรพิษจ้องจะเขมือบลงท้องอย่างไรอย่างนั้น

ขะหยางอิงสะบัดศีรษะ นางคิดไปเองกระมัง

แม้การกล่าวเช่นนั้นออกจะฟังดูโหดร้ายเกินไปสักหน่อย ทว่าขะหยางอิงกล่าวได้ว่านางแทบไร้ความรู้สึกร่วมกับการออกเรือนครั้งนี้ หากไม่มีเสียง

ผู้ดูแลคอยบอกตลอดพิธีว่าถึงขั้นตอนใดบ้างแล้ว เกรงว่าแม้แต่ตอนยกเท้าออกจากเกี้ยวมานางอาจลืมนะมาทันทีเลยก็ได้ ผู้ใดใช้ให้ผ้าคลุมหน้ามีสีแดง บาดตาถึงเพียงนี้แล้ว

ตลอดพิธีหยางอิงรับรู้ถึงฝ่ามือเย็นเยียบที่ประทับประคองนาง ทั้งยัง ตักเตือนทวนย้ำพิธีและบอกความต่างระดับของพื้นเบื้องหน้า ช่วยให้นางไม่ทำ เรื่องน่าอับอายออกมาให้ผู้อื่นเอาไปเล่าเป็นเรื่องชวนขบขัน หมิงงามนึกซาบซึ้ง ในใจ

นอกจากเรื่องที่ว่าเขาตัวสูงมากกว่านางถึงสองช่วงศีรษะ เขายังสามารถ ควบคุมแรงประคองได้พอดี ไม่มากไม่น้อยจนเกินไป บางทีเขาคงมีใช้สามี่ ประดับเรือนอย่างที่คิดกระมัง

ตั้งแต่ต้นจนจบหยางอิงทำตัวเป็นต้นหลิวไหวตามแรงลม ผู้อื่นขยับนาง ไปทางซ้ายนางไม่มีทางขยับไปทางขวา ผู้อื่นบอกให้หยุดนางก็ไม่คิดจะสาวเท้า ก้าวนำ รวดตึกตายดุนุ่นตัวเล็กอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อถูกส่งตัวเข้าห้องหอ ร่างบางนั่งลงบนขอบเตียงเหยียดตัวตรงไม่ กระบิดกระบวนท่าท่าเงินอาย ศีรษะเล็กก้มลง คางมนเกือบแนบอก ดวงตา หงส์ลอบมองลอดผ่านช่องว่างด้านล่างผ้าคลุมหน้ามวงคล้อย่างสังเกตุ

พื้นเรือนใต้ฝ่าเท้าปูด้วยไม้แดงเนื้อดี มีโซ่ของที่จะหาได้โดยง่าย หยางอิงไม่รู้จักเรือนหอของตัวเองมาก่อน ยังพอจะคาดเดาความเป็นไปได้สอง ถึงสามแห่ง เรือนพำนักรหลังนี้สร้างด้วยไม้ชั้นดีราคาแพง หากเจ้าของมิได้ ร่ำรวยทรัพย์สินเงินทองถึงขนาดใช้สิบชาติไม่มีวันหมด เขาก็ต้องเป็นคนมี อำนาจใกล้ชิดกับเชื้อพระวงศ์ในระดับหนึ่ง จึงสามารถสร้างเรือนพำนักรจากไม้ หายากพวกนี้ได้

ที่คุ้นเคยหลงชีวซื้อเรือนพำนักรระดับนี้มาได้ คงเพราะเจ้าของเรือน คนก่อนเมื่อหน่ายเสียแล้วกระมัง อีกอย่าง... ต้องเป็นเพราะนายท่านหยาง ผู้เป็นบิดาไม่อยากเสียหน้าจึงใช้อำนาจและช่วยออกทรัพย์สินบางส่วนให้เขา ก่อนเป็นแน่ หยางอิงคิดเองเออเองเสร็จสรรพ ก่อนมานั่งคิดว่าเรือนหอ

หลังนี้นางใช้เคยเดินผ่านสักครั้งหรือไม่

หยางอิงนั่งใช้ความคิดอยู่สักพัก คิ้วเรียวยาวมุ่นมายนัยใต้ผ้าคลุมหน้าลายมงคล ไม่นานนางจึงนึกออกว่าไหนเรือนพำนักหลังนี้จึงดูคุ้นตาอย่างน่าประหลาด

เรือนพำนักราคาแพง ไกลจากเรือนขุนนางสกุลหยางไม่ถึงครึ่งชั่วยามคิดไปคิดมาแล้วไม่ใช่เป็นเรือนพำนักของนายท่านลู่ ชายชราที่ขยันซื้อเด็กสาวเข้าจวนผู้นั้นหรือ เรือนหลังนี้ต้องเป็นหนึ่งในเรือนมากมายที่เขาซื้อทิ้งไว้กระมัง จึงได้ขายทิ้งอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้

โฉมสะคราญนั่งนึกชายชวอยุ่นาน เวลาแห่งความสุขมักผ่านไปอย่างรวดเร็ว หยางอิงรำพึงในใจเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าหนักเดินมาถึงหน้าประตูห้องหอ นางสูดลมหายใจเข้าพลางสับัดศีรษะไล่ความคิดไร้สาระออกไป ก่อนป้วนหน้าแสวงยืมอ่อนหวานท่าทางเอียงอาย

“สูหยินไม่กินก่อนหรือ” คุณชายหลงชิวเอ๋ยปากถามทันทีที่กวาดตาไปเห็นอาหารบนโต๊ะไว้ร่ำรอยการตะต่อง

“คุณชายยังมีเข้าห้องหอ ข้าไม่กล้าขยับเขยื้อนให้วุ่นวาย” เสียงอ่อนนุ่มพอจะให้ผู้ฟังอ่อนระทวยรักใคร่เอ็นดู หยางอิงใช้ประโยชน์จากดวงหน้างามและเสียงอ่อนหวานของตัวเองจนถึงที่สุด

“แต่คุณชายคงจะกินอาหารจากข้างนอกมามากแล้วกระมัง คงไม่อยากจะกินอาหารกับ... ข้า เอ๊ะ!” หยางอิงหลุดเสียงร้องออกมาเมื่อผ้าคลุมหน้าถูกเปิดออกตอนที่นางกำลังกล่าววาทะทบทกระเทียบคุณชายตรงหน้ายังไม่ทันจบประโยคดี

เบื้องหน้านาง คุณชายหลงชิวยกมือขาวเนียนดุจหิมะจับผ้าคลุมหน้ามงคลเล็กขึ้น เผยรูปโฉมงดงามราวนางจิ้งจอก หยางอิงไม่ทันเอ๋ยปากอันใดอีกก็สกับดวงตาคมเข้าแล้ว

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาเริ่มจากปลายคางเรียว ไล่ขึ้นไปถึงริมฝีปากได้รูปที่เคยขีดเขียน ทว่ายามนี้กลับงดงามยิ่งกว่าสตรีเสียอีก จมูกเป็นสันโด่ง

ชัดเจน ดวงตาดำขลับราวสีน้ำหมึกสะท้อนภาพโฉมสะคราญในชุดสีแดงมรกต
ประดุจสายธารที่เจียบสงบว่าแฝงแววยั่วเย้า

“อูหยินคิดว่าข้ามีความอดทนกับขนบธรรมเนียมไร้สาระเหล่านั้นนัก
หรือ” เสียงทุ้มกล่าวยั่วเย้าบนท่ายืนอยู่ที่ หากมิใช่เขาดูบอบบางใสซื่อไป
สักหน่อย หยางอิงต้องคิดว่าตัวเองกำลังถูกเขาล่อลวงอยู่เป็นแน่